

forbedre ressourceudnyttelsen og at øge den lokale indsats på kulturens område.

Forsøgene skal afprøve forskellige modeller for en mere decentral kulturpolitik. En forsøgsregion kan således være en amtskommune, en større kommune eller en gruppe af kommuner, og de kulturområder, der inddrages, kan variere fra forsøg til forsøg.

Det foreslås, at det nærmere indhold af de enkelte forsøg fastsættes i en 3-årig forsøgsaftale mellem kulturministeren og forsøgsregionen. Lovforslaget giver kulturministeren bemyndigelse til i forbindelse med forsøgsaftalerne at fravige enkelte bestemmelser i en række love på Kulturministeriets område. Det drejer sig om bestemmelser i lovgivningen på musik-, museums-, teater-, biblioteks- og zoo-området. Der kan således dispenseres fra de regler, der beskriver kompetencefordelingen imellem staten og det regionale/lokale niveau, herunder reglerne, der beskriver tilskuds- og refusionsordningerne på de nævnte områder. Endvidere skal der gives mulighed for yderligere frihedsgrader i forhold til den gældende lovgivning i forbindelse med forsøgene.

Forsøgsregionerne modtager i forsøgsperioden en årlig kulturel rammebevilling, som forsøgsregionen inden for rammerne af forsøgsaftalen kan disponere over til kulturelle formål. Størrelsen af den kulturelle rammebevilling fastsættes på baggrund af de statslige tilskud, som forsøgsregionerne, jf. den gældende lovgivning, kunne forvente at få tildelt i forsøgsperioden til de aktiviteter, som nu omfattes af forsøgsaftalerne. Herudover vil kulturministeren på aktstykke søge Finansudvalgets tilslutning til, at der af de alment kulturelle tipsmidler afsættes midler til en særlig forsøgspulje. Forsøgspuljebeløbet vil indgå i forsøgsregionernes kulturelle rammebevilling.

Forslaget har således ingen økonomiske konsekvenser ud over den forsøgspulje, der forventes afsat af de alment kulturelle tipsmidler.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg herefter anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Kirsten Jacobsen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre.
(Lovforslag nr. L 42).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om afholdelse af vejledende folkeafstemning om det danske oplæg til regeringskonferencen i 1996.
(Beslutningsforslag nr. B 30).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Tommy Dinesen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for motorvejene i Vendsyssel.
(Beslutningsforslag nr. B 31).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Tommy Dinesen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om genoprettelse af togforbindelsen København-Gedser-Berlin.
(Beslutningsforslag nr. B 32).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 171

Til trafikministeren (19/10 95)

Margrete Auken (SF):

»Hvordan harmonerer planerne om nedskæringer i investeringer i cykelstier med regeringens målsætning om at overføre 4 pct. af trafikarbejdet til cykelkørsel?«

Skriftlig begrundelse

Idet der henvises til artiklen »Færre penge til trafikikkerhed« i Morgenavisen Jyllands-Posten den 18. oktober 1995, henledes ministerens opmærksomhed på, at Færdselssikkerhedskommissionen ikke er kommet med nogen udtalelse om, hvorvidt det er tilrådeligt eller ej at anlægge cykelstier. Afvisningen af at prioritere cykelstier stammer først og fremmest fra medlemmer af den gruppe under kommissionen, der arbejder med cyklistpakken. Overflyttes der trafik fra bil til cykel, vil det ikke alene give fordele for miljøet, men også for færdselssikkerheden, idet den stigende bilisme skaber flere ulykker. Men en overflytning forudsætter, at børn og andre, der har behov for tryghed, når de cykler, får cykelstier at cykle på. Der er derfor mange grunde til at satse på cykelstier.

Formanden:

Som fungerende trafikminister vil justitsministeren besvare spørgsmålet.

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Der har gennem en årrække været afsat ca. 45 mio. kr. årligt til anlæg af cykelstier på finansloven.

I regeringens trafikplan »Trafik 2005« fra 1993 anbefortes det, at cykeltrafikken bør fremmes, og i forlængelse heraf blev der i 1995 afsat en ekstra bevilling på 9 mio. kr. til cykelstier langs statens veje.

Når bevillingen for 1996 udgør 45 mio. kr. mod 53 mio. kr. i 1995, er det således ikke udtryk for en nedskæring, men for en tilbagevenden til normalt bevillingsniveau for Vejdirektoratets anlæg af cykelstier.

Jeg vil gerne i den forbindelse nævne, at regeringen fortsat ønsker at fremme cykeltrafikken,

og at et af midlerne hertil er anlæg af cykelstier langs statens veje. Det er imidlertid også nødvendigt med en indsats andre steder, herunder i amter og kommuner. Derfor har regeringen ligeledes i forlængelse af »Trafik 2005« afsat midler til gennemførelse af en række lokale projekter, herunder bl.a. projekter, der har til formål at fremme sikker cykeltrafik.

Fra den såkaldte trafikpulje er der i 1995 afsat mere end 20 mio. kr. til medfinansiering af projekter, der direkte vedrører cykeltrafik, ligesom der er afsat midler til sikkerhedsprojekter og kampagneaktiviteter. Disse midler vil blive anvendt inden for de kommende år til fremme af sikker cyklisme.

Jeg vil også gerne nævne, at det aktuelle finanslovsforslag indeholder en fortsættelse af trafikpuljen i 1996 med 50 mio. kr. Der er ikke taget konkret stilling til anvendelsen af disse midler, men det er min forventning, at også nogle af disse midler vil blive brugt til at støtte lokale projekter for cyklister.

Vurderes den statslige indsats på cykelområdet som helhed, mener jeg således i høj grad, at de trafikpolitiske intentioner på cykelområdet er reflekteret i finansloven, dels i 1995 og dels i forslaget for 1996.

Endelig vil jeg gerne anføre, at anlæg af cykelstier sjældent gennemføres alene ud fra rent sikkerhedsmæssige betragtninger. I de fleste tilfælde er der netop tale om at forbedre komforten og trygheden for cyklisterne, bl.a. med det formål at gøre det mere attraktivt at cykle.

Margrete Auken (SF):

Ja, man skulle næsten tro, at man var på vej til at cykle ind i paradiset, når man hører regeringens svar på det her. Der er ikke grænser for, hvor godt det vil gå os. Jeg bemærkede med glæde, at man ikke sagde noget om, at det ikke var så smart med cykelstier, men tværtimod understregede betydningen af, at de var der.

Hvis vi kunne leve af erklæringer, så ville vi have det godt. Så ville miljøet have været klaret, så ville færdselssikkerheden have været klaret, og så ville alle nogenlunde førlige mennesker færdes på cykel i Danmark i dag. Men det er jo ikke sådan.

Nu vil jeg ikke gå ned i detaljerne i tallene, for det kan vi jo få fornøjelsen af ved at begynde at bore i det igennem udvalget, og jeg går ud fra, at det også kommer ind i eventuelle finanslovforhandlinger; men påstår regeringen, at man bare

holder niveauet fra i fjor? Jeg er enig i, at det var højere i fjor, end det er i år.

Og hvordan kan man få det til at hænge sammen med, at man siger, at vi skal have flyttet 4 pct. af trafikarbejdet over til cykel? Det er et meget stort, ambitiøst mål. Så kan det da ikke nytte noget, at man skærer ned. Jeg er meget tilfreds med, at ministeren så grundigt redegjorde for, hvad det er for initiativer, der skal til; men de skal jo altså også til. Der skal jo ske noget med dem.

Jeg vil godt spørge den fungerende trafikminister, om han har fået besked på hjemmefra, at beløbet er på niveau med hensigten, eller om der ikke faktisk er tale om en nedskæring. Man kan godt sige, at man trækker de 9 mio. kr. fra i fjor tilbage igen, men det er jo så også en tilbagebetaling. Det vil sige, at man er på et lavere niveau end i fjor.

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Jeg sætter pris på, at fru Margrete Auken har forstået, at man ikke kan leve af erklæringer alene. Det er en god erkendelse også i SF, tror jeg.

Det er sådan, at jeg har nævnt nogle ganske konkrete tal. Det er rigtigt, at bevillingen til cykelstier går tilbage til normalniveauet på 45 mio. kr. Til gengæld er der en trafikpulje på 50 mio. kr., og det er endnu ikke fastlagt, hvordan den skal anvendes – og det kan jeg så ikke sige noget om her.

Men det er fortsat regeringens intention at udbygge cykelnettet og gøre det bedre at cykle, fordi vi synes, det er en fordel, at cyklismen fremmes.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil sige til ministeren, at vi plejer nu altid at bede om penge, når vi skriver vores erklæringer, eller at anvise besparelser.

Hvis ministeren havde hørt efter lige før, da formanden læste op, så havde vi et fantastisk besparelsesforslag om nogle motorveje. Nu sidder jo hr. Jens Risgaard Knudsen herinde, så jeg kan fortælle, at den eneste begrundelse for, at de overhovedet skal bygges, hedder Risgaard og Knudsen. Derfor bør vejene kaldes op efter ham, for der er ingen anden ræson i det. Jeg tror næsten, at jeg kan få ham til at nikke og se stolt ud, for det er rigtigt, at det er derfor.

Så jeg vil sige, at hvis man begyndte at tænke i, hvad det er man vil med sine penge, så er der altså masser, vi kan få derover. Hvis vi nu flyttede dem over på cykelstierne, så ville vi både

kunne gøre noget for miljøet – jeg vil ikke sige, at vi kunne komme på niveau med regeringens hensigter og erklæringer, men vi kunne komme ganske langt – og vi ville kunne komme betragtelig langt også med cykelstierne alle de steder, hvor vi har brug for dem.

Så jeg vil sige til ministeren: Nej, erklæringer gør det sandelig ikke, og vi har et smadder godt forslag til, hvor pengene skal komme fra, og det vil ikke gå ud over ret meget andet end hr. Jens Risgaard Knudsens ære, og det tror jeg han overlever. Den har klaret meget i tidens løb, så det skal vi ikke være specielt bekymrede for.

Men så vil jeg lige spørge: Er den fungerende trafikminister opmærksom på, at f.eks. trafikpuljen er halveret i forhold til sidste år, når vi nu snakker om det? Sidste år var den på næsten 100 mio. kr.

Jens Risgaard Knudsen (S):

Når nu fru Margrete Auken inddrager mig i sit anmeldte spørgsmål til trafikministeren, så kan jeg ikke afstå fra at spørge den fungerende trafikminister – det havde måske været lettere, hvis det havde været trafikministeren selv, der havde været til stede – om der ikke er belæg for mine holdninger til motorvejsarbejderne i Vendsyssel i det så meget omtalte brev af 31. januar i år, som trafikministeren har tilstillet Finansudvalgets formand.

Når jeg nævner det, og når jeg er interesseret i at få bekræftelse herpå, så er det ikke mindst af hensyn til fru Margrete Auken og den store betydning, vi her i Tinget er mange, der tillægger ethvert brev, der tilgår Finansudvalgets formand.

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Jeg skal ikke udtale mig om hr. Jens Risgaard Knudsens indflydelse, for mig bekendt har hr. Jens Risgaard Knudsen ikke kørekort og er derfor ikke selv bilist; men han er muligvis cyklist.

I øvrigt vil jeg sige, at det er rigtigt, at puljen, der bruges til mange ting, er blevet sat ned fra 1995 til 1996. Det har noget at gøre med, at der er kommet mere gang i beskæftigelsen, og at vi ikke skal have en overophedning af økonomien. Men der er ikke taget stilling til, hvordan pengene, de 50 mio. kr., skal anvendes, og det kunne godt besluttes, at flere af dem end sidste år blev anvendt på cykelstier. Det ville der være plads til, hvis der var et politisk ønske om det.

Margrete Auken (SF):

Om bekymringen for overophedning vil jeg så sige, at det er måske et lidt skævt sted at sætte den ind. Men dér kan jeg så igen hentyde til det gode forslag fra før, da det er nogenlunde den samme slags mennesker, der skal bruges til at bygge det ene og det andet, og det kan oven i købet laves af Vejdirektoratet, så vi er inden for den samme business her. Det synes jeg at ministeren bare skal se på med stor ro og glæde og så sige, at der er mange penge at hente dér. Og der er i hvert fald ingen hverken færdselssikkerhedsmæssige eller trafikmæssige begrundelser for de to motorveje. Der er andre, jeg er enig, men det er hverken med trafik- eller færdselssikkerhed, de kan komme ind.

Og så vil jeg gøre opmærksom på, at når man siger »overophedning«, så er det jo et underligt ord at anføre i præcis den situation – vi har det næste spørgsmål omkring færdselssikkerheden – hvor alle erkender, at det står elendigt til med færdselssikkerheden i landet. Når man går ind lige præcis på det sted, hvor det koster menneskeliv i lange baner, og siger, at her skal vi passe på, at vi ikke laver en overophedning, så vil jeg egentlig godt spørge ministeren, om han ikke godt vil forklare mig, hvordan ordet overophedning kan komme ind lige præcis på det punkt, som er så vigtigt for regeringen i andre sammenhænge?

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Jeg vil sige til spørgeren, at det er det, jeg skal svare på i det næste spørgsmål, og det vil jeg derfor henholde mig til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 172

Til trafikministeren (19/10 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at der i det nye forslag til finanslov lægges op til betragtelige nedskæringer i statens investeringer i færdselssikkerhed?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til artikel den 18. oktober 1995 i Jyllands-Posten om »Færre penge til trafiksikkerhed«.

Selv om de 30 mio. kr. til fotofartfælder ikke er de samme penge som dem, der var afsat i det nu aflæste forsøg med fotofartfælder på motorvejene, er det vel vanskeligt at tale om, at der er kommet 30 mio. kr. ekstra til bekæmpelse af hastighedsovertrædelser.

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Jeg er ikke enig i, at der i finanslovsforslaget lægges op til betragtelige nedskæringer i statens investeringer i færdselssikkerhed, som der spørges om.

På dette område er det trods det generelle behov for økonomiske tilpasninger lykkedes at opretholde stort set uændrede bevillinger. Det gælder bl.a. bevillinger til black spot-bekæmpelse, cykelstier, udskiftning af kabelautoværn ved motorvejene og bevillingerne til Rådet for Trafiksikkerhedsforskning og Rådet for Større Færdselssikkerhed.

Den særlige trafikpulje, der blev indført på finansloven for 1995, og hvoraf en del anvendes til færdselssikkerhedsfremmende formål, er nedsat fra de ca. 100 mio. kr. i 1995 til 50 mio. kr. i 1996. Til gengæld er der som noget nyt afsat 30 mio. kr. til automatisk hastighedskontrol.

På et enkelt område er der dog tale om et fald i bevillingerne. Bevillingerne til anlæg af omfartsveje falder således fra 296 mio. kr. i 1995 til 133 mio. kr. i 1996.

Der blev i forbindelse med beskæftigelsespakken i 1993 ekstraordinært afsat ca. 750 mio. kr. til anlæg af nye omfartsveje og miljøprioriterede gennemfarer i perioden 1994–1996. Med finanslovsforslaget for 1996 foreslås det at udskyde en del af bevillingen for 1996 til kommende finansår. Dette skyldes dels hensynet til ikke at overophede økonomien, men også, at en del af projekterne af anlægsmæssige årsager er forsinket. En del af bevillingerne for 1995 vil derfor først blive anvendt i 1996.

Når bevillingen til omfartsveje falder betydeligt fra 1995 til 1996, er det således ikke ensbetydende med, at de reelt afholdte udgifter vil falde tilsvarende. Det forventes p.t., at ca. 100 mio. kr. af bevillingen for 1995 først vil blive anvendt i 1996.

Endvidere skal det fremhæves, at der ikke er tale om reduktion af de samlede bevillinger til

projekterne. Alle omfartsvejsprojekter vil blive gennemført som forudsat i forbindelse med beskæftigelsespakken, men som nævnt med en mindre forskydning af tidsprofilen.

Det er således regeringens opfattelse, at det faldende niveau for bevillinger til færdselssikkerhed på finanslovforslaget er mere tilsyneladende end egentlig reelt.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne takke for svaret.

På et enkelt punkt fik jeg faktisk lidt af en prop, og det tror jeg den fungerende trafikminister skal underholde den virkelige trafikminister om. Når man nævner kabelautoværnene, så havde vi faktisk i Retsudvalget indkaldt trafikministeren, og han forsikrede, at den investering, som altså ikke kunne forsvares færdselssikkerhedsmæssigt, for den gav ustyrlig lidt, overhovedet ikke ville blive flyttet over på Vejdirektoratets færdselssikkerhedsdel, men ville blive holdt inden for motorvejspuljen. Derfor er det jo lidt skræmmende at høre, at de her 100 mio. kr. nu pludselig suser rundt derovre.

Nå, men det er sådan, som jeg hørte det, at den investering på de 100 mio. kr. har noget at gøre med, at nogle er blevet skræmt af pressen, og det skal vi jo ikke alle sammen betale for. Det kunne godt være, vi en gang imellem havde brug for nogen, der havde lidt ryggrad og kunne modstå lidt blæsevejre i den henseende, så vi havde fået den sag grundigt undersøgt, inden den kom på.

Og så lad mig sige om de andre ting her, at det samlede resultat, uanset hvad vi sammenligner med – igen nævner jeg det med færdselssikkerheden fra før – i den situation, vi står i, er et alt for beskedent oplæg.

Når man f.eks. nævner de 30 mio. kr. til fotofartfælderne, så er det jo et beløb, som man på et eller andet tidspunkt havde sagt tidligere at man skulle have fundet, hvis det forsøg med fotofartfælderne skulle have været lavet på motorvejene. Det var det, som man havde lavet forlig med Venstre om, da man vældig begavet satte hastighederne op på motorvejen. Det var en råhed, som har hævnnet sig.

Derudover vil jeg så sige, at i Færdselssikkerhedskommissionens handlingsplan er den allerstørste post på 100 mio. kr. eller måske lidt mere endda. Den er også den mest effektive. Det er en statslig post; den handler om mere færdselspoliti.

Nu ved jeg godt, at den fungerende trafikminister i og for sig ikke er specielt uenig med mig i, at det kunne være godt, at vi fik lidt mere dér, men den investering ligger i den tunge ende af det, som f.eks. Færdselssikkerhedskommissionen har sagt ville give noget på færdselssikkerheden. 100 sparede menneskeliv om året er vel noget at tage med, 100 sparede menneskeliv om året. Det har man hidtil forsømt, og så vidt jeg kan høre i oplægget, har det – da man netop kun nævner fotofartfælderne – stadig væk fra Trafikministeriets side en alt for lav prioritering.

Og så kan jeg høre, at vi igen kører videre med, at det er amter og kommuner, der ikke passer færdselssikkerheden, hvorimod staten gør det. Det gør staten ikke, og jeg synes, at svaret var skuffende.

Men jeg vil især gerne høre noget om, hvad de dér kabelautoværn skulle i denne her sammenhæng.

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Kabelautoværnet blev ikke nævnt i forbindelse med de 100 mio. kr.

Ud over det, jeg har nævnt her, er der taget andre initiativer med hensyn til trafikikkerhed. F.eks. kører der for tiden en kampagne vedrørende spejle på lastbiler, der er kampagner fra Rådet for Større Færdselssikkerhed, der er lovgivning i Folketinget om parkering ved kryds, der vil give bedre oversigt, og der er en løbende opfølgning af tingene.

Jeg vil også gerne sige, at i finanslovforhandlingerne indgår også, at man skulle forøge politiets kontrol på veje, både spiritus- og hastighedskontrol; der kan måske blive tale om forøgelse på op til 25 pct. af det antal kontroller, der allerede foretages i dag, altså en ganske betragtelig forøgelse af kontrollen af trafikken.

Stefan G. Rasmussen (KF):

Jeg vil gerne bede den fungerende trafikminister – som også er justitsminister, så det er jo egentlig sammenfaldende – om at bekræfte, at det er således, at der i det, som fru Margrete Auken her rejser, nemlig trafikikkerheden, er to elementer. Det ene er regelsættet, og det andet er brugerne.

Og når vi taler om brugerne, vil jeg tillade mig at henvise til en artikel i dagens Berlingske Tidende. Man har på en ganske almindelig formiddag i Gladsaxe foretaget en razzia over for cyklisterne, og det fremgår af artiklen, at 106 cyklister kørte over for rødt lys, og i alt 263 blev

noteret for overtrædelse af færdselsloven. Den politikkommissær, som var deroppe, siger, at disse tal er rystende. Hvad har man i sinde at gøre ved det?

Margrete Auken (SF):

Ministeren kan svare på det, og det skal jeg så ikke komme nøjere ind på. At cyklisterne skulle til at være den farlige faktor her, det er altså ikke det, vi siger i Færdselssikkerhedskommissionen. Det er godt, at vi har en bedre konservativ siddende dér, som har lidt mere begreb om det. Dér siger vi, at der faktisk ligger en stor post, som hedder mere færdselspoliti. Jeg havde været glad, hvis trafikministeren havde henvist til, at den post ville man prøve at forhandle hjem i forbindelse med finansloven inden for politiforliget. Så ville jeg have været roligere.

Det, som bekymrer mig, er, at det er de meget, meget små og meget billige forslag, man nu nævner. Jeg kan fortælle ministeren, at forslaget om den øgede parkeringsafstand, som ganske rigtigt omsider er kommet på Folketingets dagsorden, er et meget billigt forslag, som vi ikke har kunnet komme igennem med tidligere, fordi man ikke ville afgive parkeringspladser. Det siger noget om niveauet for færdselssikkerhedsdebatten i Danmark. Men det er sådan set et meget billigt forslag. Det andet med spejlene er endt som et meget, meget, meget spinkelt forslag også set fra statens side.

Det vil sige, at statens interesse i at gøre noget ved et af vores absolut største problemer uhyggeligt nok kan ligge på et meget lille sted. Og jeg vil spørge ministeren, om han dog ikke kan sige et eller andet lidt mere positivt om, hvad man har på færdselssikkerheden.

De 100 mio. kr., jeg nævnte for kabelautoværnene, er ganske rigtigt. Det nævnte ministeren ikke, men det tal kan jeg. Det er nemlig et absurd stort tal – det er 100 mio. kr., og det havde vi tidligere fået lovning på skulle tages fra motorvejsbyggeriet – et grotesk stort tal i forhold til, hvad det giver af færdselssikkerhed. Så jeg synes, man skal tage det som kosmetik, for at folk ikke er bange, når de kører på motorveje. Men nu er motorveje altså farligere end edderkopper, og derfor gør det måske ikke så meget, at folk er lidt bange en gang imellem, når de kører dér. Men det er så det eneste, det betyder i denne her sammenhæng.

Men jeg vil godt spørge ministeren, om man dog ikke har andet end de dér parkeringsafstande og sidespejle, om der ligger en eller anden

tilkendegivelse af, at man vil tage fat på Færdselssikkerhedskommissionens handlingsplan.

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Jeg må bede spørgeren om at høre efter. Jeg sagde bl.a., at jeg i forbindelse med finansloven arbejdede på at kunne øge antallet af alle færdselskontroller med op til 25 pct. Det er dog et ganske betragteligt tal.

Og det er også svar på hr. Stefan G. Rasmussens spørgsmål. Jeg lægger stor vægt på, at vi får kontrolleret, at man overholder færdselsloven, lige meget hvilken form for trafikant man er. Om man er cyklist eller man er bilist eller man er gående, så er det vigtigt, at man overholder færdselslovens bestemmelser, og jeg tror, det er gavnligt med en øget kontrol for at sikre, at det sker.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 30

Til udenrigsministeren (5/10 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil den danske regering kræve, at Kommissionen indbringer Frankrig for EF-Domstolen for manglende opfyldelse af pligten til at give Kommissionen oplysninger om virkningerne af de franske atomprøvesprængninger, og vil den danske regering i givet fald indklage Kommissionen for EF-Domstolen for manglende opfyldelse af sine pligter?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge oplysninger i Information den 5. oktober 1995 har Kommissionen to gange officielt opfordret Frankrig til at afholde sig fra yderligere atomprøvesprængninger, indtil Euratom-traktatens krav om beskyttelse af civilbefolkningens sikkerhed og sundhed er overholdt. Frankrig har alligevel fortsat atomprøvesprængningerne uden at give Kommissionen oplysninger om bl.a. klippegrundens holdbarhed. Ifølge den franske avis Le Monde har det franske forsvarsministerium siden 1980 vidst, at klippegrunden under Mururoa er i fare for at slå læk, så radioaktivt materiale slipper ud i havet. Det kan medføre en alvorlig økologisk katastrofe.

Kommissionen kunne ikke på sit møde i går tage sig sammen til at indbringe Frankrig for EF-Domstolen, selv om Frankrig helt klart og bevidst overtræder EU-retten. Den franske regering er ligeglad med Kommissionens krav om oplysninger, og den franske præsident føler sig højt hævet over de traktater, Frankrig selv har underskrevet. Disse traktater overholder han, når han synes, det fremmer den franske regerings interesser, ellers bryder han dem bare. Derfor er det en ren kapitulation, når Kommissionen nu endnu en gang blot anmoder Frankrig om de ønskede oplysninger.

Sagen efterlader det klare indtryk, at stormagterne i EU kan overtræde Unionstraktaterne, som det passer dem. Det er kun små lande som Danmark, der er nødt til at overholde traktaterne og give Kommissionen oplysninger, når den kræver det. Altså med andre ord, fransk ret går forud for EU-ret, mens EU-ret går forud for dansk ret. Vi har altså en unionsforfatning, hvor fransk ret har forrang for EU-ret, der igen har forrang for dansk ret. Spørgeren kan kun glæde sig over, at han hverken har lod eller del i en sådan union.

Keld Albrechtsen (EL):

EU-Kommissionen inkl. den danske EU-kommissær Ritt Bjerregaard har jo nu kapituleret fuldstændig over for de franske atomprøvesprængninger. Det demonstrerer da, at franske stormagtsinteresser i EU går forud for miljøet.

Det er blevet sagt meget præcist, at EU-kommissærerne er franske skødehunde.

Når en EU-stormagt på den måde dikterer EU sine betingelser, ja, så gælder traktaterne jo ikke længere. Det er kun små lande, der lydigt må overholde traktaterne. De store kan bare se bort fra dem og blæse på dem.

Jeg håber ikke, at den danske regering vil være med til at acceptere sådanne tilstande, og derfor håber jeg, at udenrigsministeren nu vil meddele, at Danmark vil indklage Kommissionen for EF-Domstolen for manglende håndhævelse af Euratom-traktaten.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Hvad angår den første del af spørgsmålet, så lægger regeringen vægt på, at den balance mellem EU's institutioner og medlemslandene, som er indeholdt i traktaterne, respekteres, og regeringens holdning gælder også i forhold til Euratom-aftalen.

Det er Kommissionen, der er Euratom-aftalens vogter. Det fremgår af traktatens artikel 124. Det er derfor Kommissionen og ikke medlemslandene, der først skal vurdere, om traktatens regler er overholdt.

Det forudsætter så selvfølgelig, at Kommissionen har et korrekt grundlag at vurdere på. Det har Kommissionen brugt de seneste måneder på at etablere i et samarbejde med den franske regering, og på den baggrund traf Kommissionen mandag aften en afgørelse.

Kommissionen besluttede, at Euratom-traktatens artikel 34 principielt finder anvendelse på den type atomprøvesprængninger, som Frankrig gennemførte. Kommissionen har analyseret de oplysninger, som den franske regering var kommet med. Kommissionen har også anmodet et uafhængigt tysk analyseinstitut om at vurdere oplysningerne. Resultatet er, at der ikke konkret er grundlag for at anvende bestemmelsen.

De franske atomprøvesprængninger er ifølge disse videnskabelige vurderinger ikke – og jeg citerer: »særlig farlige eksperimenter«, hvilket er betingelsen for at anvende Euratom-traktatens artikel 34. Med den beslutning, der er truffet mandag aften, har Kommissionen derfor afsluttet den del af sagen.

Hvad angår den anden del af spørgsmålet, har jeg svært ved at se, hvad det er, Kommissionen har gjort, som kunne danne grundlag for en retssag mod Kommissionen. Det eneste teoretiske grundlag for et dansk sagsanlæg ville være Euratom-traktatens artikel 148 om passivitet. Den bestemmelse indebærer, at en medlemsstat kan anlægge sag mod Kommissionen – og kun kan anlægge sag mod Kommissionen – hvis Kommissionen i strid med traktaten har undladt at træffe en afgørelse. Det er regeringens vurdering, at Kommissionen ikke har været passiv. Nu har Kommissionen truffet en afgørelse, derfor er der efter regeringens opfattelse ikke grundlag for en retssag mod Kommissionen for at have været passiv.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må starte med at sige, at jeg finder, ministerens svar er overordentlig forstemmende. Ministeren er tilsyneladende indstillet på politisk at dække op bag ved EU-Kommissionens knæfald for Frankrig og dermed selv gøre sig fortjent til betegnelsen fransk skødehund.

Jeg vil godt spørge, om det virkelig er den danske regerings opfattelse, at hvis Kommissionen ikke påser overholdelsen af traktaterne, ja,

så er der ikke noget at gøre ved det, så må man passivt affinde sig med det. Er det virkelig den danske regerings opfattelse, eller er der snarere tale om, at fordi det er en stormagt, så ønsker Danmark ligesom Kommissionen ikke at komme i strid med Frankrig?

Og så vil jeg godt spørge, hvordan ministeren kan vide, at det skulle være rigtigt på nogen som helst tænkelig måde, når EU-Kommissionen påstår, at der ikke er tale om særlig farlige eksperimenter. Alle andre end ministeren og EU-Kommissionen ved jo, at der er tale om særlig farlige eksperimenter. Vi ved ganske vist ikke, hvad der står i de dokumenter, som EU-Kommissionen har fået fra Frankrig, for de er jo hemmelige, men jeg vil godt vide, hvorfra ministeren kan have den opfattelse, at her kan være tale om ikke særlig farlige eksperimenter.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er i forlængelse af det, ministeren siger, at Kommissionen har haft et grundlag for at beslutte, at der ikke er tale om særlig farlige eksperimenter. Den beslutning er truffet på grundlag af oplysninger fra den franske regering.

Der er megen strid om, hvordan forholdene rent faktisk er omkring prøvesprængningsområderne. Jeg kan oplyse ministeren om, at årsagen til de voldsomme reaktioner i Papeete efter den første prøvesprængning sådan set ikke var prøvesprængningen; men fagforeningerne erklærede en generalstrejke, fordi de af deres eget statistiske materiale kunne se, at ud af 1.250 kræftdøde havde 95 pct. været beskæftiget med prøvesprængninger. Og det, kravet gik på, var alene at få adgang til sygejournalerne, så de kunne få bekræftet selve statistikken.

En anden ting er, at den anerkendte forsker Jacques Cousteau i forskellige ting har fundet strontium, som alene kan komme fra de underjordiske sprængninger – godt nok ikke i en mængde, så det er skadeligt.

Begge dele tyder på, at der er stor risiko ved det, og derfor bør regeringen måske overveje, om der er andre informationer, der kan lægges til grund for at rejse sag om sikkerheden over for Kommissionen.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg har ikke meget nyt at føje til i forhold til mit første svar. Det bliver en gentagelse. Det er heller ikke unaturligt, da spørgsmålet er det samme som før.

Det er regeringens opfattelse, at der ikke er juridisk grundlag for, at Danmark skulle anlægge sag mod Kommissionen. Kommissionen har truffet sin afgørelse i denne sag på basis af oplysninger, den har indhentet. Kommissionen har fundet, at der ikke var tale om særlig farlige eksperimenter, og derfor er der set fra Kommissionens side sket en afslutning af sagen. Og det efterlader ikke Danmark med en juridisk mulighed for at gå videre.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil i næste spørgsmål vende tilbage til spørgsmålet om en undersøgelse af, hvad Kommissionen rent faktisk har gjort, og i hvilken grad Kommissionen har misligholdt sit ansvar i denne sag, men jeg vil godt i forlængelse af det, hr. Bent Hindrup Andersen spurgte om, og som han ikke fik svar på, spørge, om ministeren er opmærksom på, at der i den australske avis Sydney Morning Herald i går blev oplyst, at den franske hær har lavet en rapport, der dokumenterer, at atomsprængningerne har fået atollerne til at revne, og at der er udsivet radioaktivt materiale til havet med miljøkonsekvenser til følge.

Vil den danske regering kræve, at den rapport kommer til at indgå, og vil den danske regering kræve at få den fra den franske regering? Og vil den danske regering på den baggrund erkende, at alt, hvad Kommissionen bygger sin konklusion på om, at dette her ikke skulle være særlig farligt, bygger på det materiale, man allernådigst har fået tilstillet fra Frankrig, og som ikke indeholder de ting, der er af afgørende betydning for bedømmelsen af denne sag?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Selvfølgelig bygger Kommissionens beslutning på det materiale, Kommissionen har haft til sin rådighed – andet kan Kommissionen jo ikke gøre. Jeg må også gå ud fra, at når Kommissionen træffer en sådan beslutning, har den sikret sig, at den har et ordentligt beslutningsgrundlag.

Jeg må gentage, at i henhold til Euratom-traktaten er det Kommissionen, der er traktatens vogter og derved først skal vurdere, om betingelserne er opfyldt.

Keld Albrechtsen (EL):

Skal svaret opfattes sådan, at selv om vi andre på et senere tidspunkt vil blive i stand til at

dokumentere, at Kommissionen ikke har gjort sit arbejde ordentligt, og at det materiale, Kommissionen bygger sin konklusion på, er ufuldstændigt eller måske endda vildledende, fordi det er leveret af en fransk regering, der ønsker en konklusion som den, den har opnået, skal vi så konstatere, at selv om Kommissionen på denne måde har ladet sig bruge af franskmændene, så er der ikke noget at gøre ved det, så er medlemslandene underlagt et regime, hvor der ingen appelinstanser er, hvor der ikke er mere at gøre, og hvor Kommissionen kan vanrøgte traktaterne ganske uden konsekvenser?

Skal jeg forstå ministerens svar sådan? For med det, der er sagt indtil nu, må svaret blive et ja.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Svaret er ikke et ja. Svaret er, at man selvfølgelig ikke fra Kommissionens side med hr. Keld Albrechtsens udtryk vanrøgte traktaterne. Kommissionen er i henhold til Traktaten sat til at vogte Traktaten, og det må Kommissionen gøre på basis af de oplysninger, den har.

Hvis der skulle optræde helt nye oplysninger i sager af denne art eller af anden art, som hr. Keld Albrechtsen nævner, er det en naturlig opgave for Kommissionen at tage stilling til sagerne ud fra disse oplysninger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 94

4) Til udenrigsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil den danske regering afkræve Kommissionen en redegørelse for Kommissionens håndtering af sagen om de franske atomprøvesprængninger?«

Skriftlig begrundelse

Kommissionen har på sit møde i går besluttet at udskyde en endelig stillingtagen til, at Frankrig simpelt hen nægter at forholde sig til EU-kommissær Ritt Bjerregaards krav om fremlæggelse af data i forbindelse med de franske atomprøvesprængninger. I stedet har Kommissionen indkaldt til et ekstraordinært møde den 23. oktober

1995 for en endelig afgørelse om Kommissionens holdning til Frankrigs atomprøvesprængninger.

Efterhånden som denne sag skrider frem, kommer der flere og flere modstridende oplysninger, som den danske regering nu må kræve at få fuldt belyst. I Det Fri Aktuelt den 12. oktober 1995 skriver bladets korrespondent, at den daværende generaldirektør i Kommissionens Miljødirektorat, Laurens Brinkhorst, i et brev fra den 11. juni 1992 har bekræftet en aftale med Frankrig om, hvordan man håndterer sager om atomprøvesprængninger. I dette brev skulle Kommissionen love at give besked to måneder i forvejen inden en inspektion af franske kontrolanlæg, og brevet skulle endvidere udstikke retningslinjer for, hvilke oplysninger Kommissionen har krav på.

Derfor må den danske regering nu kræve fuld åbenhed om hele denne sag. Hvis der skulle foreligge en hemmelig aftale mellem Frankrig og en tidligere Kommission, må den frem, så den nye Kommission og Ministerrådet kan tage stilling til den. Samtidig må det fastslås, at den indgåede Euratom-traktat ikke kan tilsidesættes af en underhåndsaftale, som er af politisk karakter og ikke har gyldighed i forhold til en traktat.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu har vi så kunnet konstatere, at regeringen ikke vil indbringe sagen for EF-Domstolen og i det hele taget ikke vil foretage sig noget. Man har den opfattelse, at det alene er Europa-Kommissionens ansvar, hvad der foregår i EU.

Så vil jeg godt spørge, om regeringen dog i det mindste ikke allernådigst vil bede Europa-Kommissionen om en redegørelse for forløbet i denne sag, en redegørelse for håndteringen af denne sag. Modsat regeringens opfattelse mener de fleste andre uafhængige iagttagere, at Europa-Kommissionen har håndteret denne sag overordentlig dårligt og gang på gang ladet franskmændene slippe af sted med ikke at besvare spørgsmål, besvare dem for sent, udelukke fra inspektion nede i området osv. osv.

Vil regeringen bede om en sådan redegørelse for håndteringen?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Kommissionen har holdt offentligheden løbende underrettet om behandlingen af sagen. Det er faktisk sjældent, at en sag mellem et medlemsland og Kommissionen er så omfattende belyst

som denne. Kommissionens formand har tre gange, senest i går, orienteret Europa-Parlamentet om sagens udvikling, og jeg kan henvise til den rapport om Parlamentets offentlige høring om atomprøvesprængninger, som er bilag til informationsnoten af 19. oktober til Europaudvalget.

Kommissionens talsmand har løbende orienteret pressen og sørget for offentliggørelse af afgørende dokumenter, f.eks. den foreløbige undersøgelsesrapport, som jeg fremsendte til Europaudvalget den 13. september. Der er ikke noget grundlag for at afkræve Kommissionen yderligere redegørelser for Kommissionens håndtering af sagen.

Men lad mig slutte med at gøre yderligere én betragtning gældende over for hr. Keld Albrechtsen, og det er, at sagen om de franske atomprøvesprængninger i hele sin kerne er et politisk anliggende. Det er ikke først og fremmest, som hr. Keld Albrechtsen søger at gøre det til, et juridisk anliggende.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er jo heller ikke det, det går på. Det går netop på gennemskueligheden af, hvad det er for oplysninger, der har ligget til grund for Kommissionens beslutninger. Det er det, der ligger i håndteringen af sagen, og som det har været umuligt at få tilvejebragt. Derfor er det vanskeligt at reagere, fordi man er ikke klar over det.

Der foreligger f.eks. en fransk lægerapport, der viser, at med de givne oplysninger er antallet af kræfttilfælde 15 pct. højere i Fransk Polynisien end i resten af South Pacific. Og det, som ikke er til at se, er, om de rapporter har været tilgængelige for Kommissionen, om de har været inde i billedet eller ej. Det er det, der ligger i, at det er en uigennemsigtig proces, der foregår.

Det faktiske forhold, om det er farligt eller ej, er jo i sidste ende et videnskabeligt spørgsmål, og det bør vel være sådan, at man kan få indsigt, så man kan tage videnskabelig stilling til, om vurderingerne har været på et mangelfuldt grundlag eller ej.

Keld Albrechtsen (EL):

Skal ministerens svar, som jo er, at man ikke vil afkræve Kommissionen nogen redegørelse for forløbet i denne sag, forstås sådan, at det arbejde, Kommissionen gør, den vanrøgt af traktaterne, der efter min mening finder sted, ikke er et spørgsmål, der er undergivet nogen form for kontrol?

Der er ingen parlamentarisk kontrol. Europa-Parlamentet kan ikke få noget at vide og blev behandlet groft af Kommissionen i går, så vidt jeg har fået oplyst. Folketinget kan heller ikke få noget at vide, for den danske regering vil intet foretage sig med henblik på at kræve en redegørelse.

Er kendsgerningen den, at Europa-Kommissionen kan forvalte en sådan sag, som den vil, uden at skulle stå til ansvar over for nogen overhovedet? Det er jo realiteten, så vidt jeg kan se.

Så vil jeg godt spørge, om det er korrekt, som det blev oplyst i Politiken den 17. oktober, at Europa-Kommissionen har forberedt bl.a. sine inspektionsbesøg derude i området overordentlig dårligt, og at Kommissionen så ydermere, da den kom ud i området, blev afvist af franskmændene og ikke fik lov til at se det, den ville, og vil ministeren undersøge, om de oplysninger, der er i Politiken den 17. oktober, er korrekte?

Vil ministeren også undersøge, om det er rigtigt, at franskmændene gang på gang har tilsidesat krav om oplysninger og tidsfrister, som er blevet fastlagt af EU-kommissæren, der har ansvaret for dette område, og at Kommissionen bagefter har accepteret dette og udsat fristerne og opgivet de krav, som man har stillet over for franskmændene?

Vil regeringen spørge Kommissionen om forløbet i denne sag, så der i det mindste kan være en eller anden form for parlamentarisk kontrol med, hvad der foregår i en union, som vi er medlem af?

Kent Kirk (KF):

Finder udenrigsministeren det ikke pudefuldt, at Enhedslisten og dermed hr. Keld Albrechtsen nu er blevet Traktatens mest ivrige og ihærdigste vogter?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til det sidste spørgsmål, og det er i virkeligheden også et svar til hr. Keld Albrechtsen, vil jeg sige, at jeg finder det ikke mærkeligt, at hr. Keld Albrechtsen, når det passer ham, bruger de traktatbestemmelser, som passer til hans synspunkt. Det finder jeg ikke noget mærkeligt i. Heri er intet nyt.

Men det, som er afgørende at slå fast, er, at Traktaten på dette punkt er meget klar. Traktaten henlægger det til Kommissionen at vurdere disse sager, og den henlægger til Kommissionen at træffe en afgørelse om, hvorvidt der skal anlægges en retssag.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er en forkert tilgang til problemet at anskue dette ud fra en juridisk synsvinkel. De juridiske udveje, der kunne stå til vores rådighed, lukker sig, når Kommissionen har truffet denne beslutning. Men det betyder jo ikke, at Kommissionen ikke er underkastet kontrol og debat. Den debat, der foregår her, er udtryk for, at Kommissionen også må stå til ansvar for sine handlinger og sine beslutninger.

Men regeringen finder altså intet grundlag for at anlægge sag mod Kommissionen eller at afkræve Kommissionen yderligere oplysninger, fordi Kommissionen har handlet i overensstemmelse med traktatgrundlaget.

Jeg tror, det er det korte af det lange, og den egentlige kontrol af dette her har derfor ikke noget med juraen at gøre, men har noget at gøre med den politiske reaktion, som er kommet fra mange sider over for den franske regering.

Keld Albrechtsen (EL):

Vedrørende hr. Kirks bemærkning må jeg sige, at for mig er det væsentligt at tage fat i en sag, hvor det helt åbenlyst handler om, at en stormagt i EU kan overtræde traktaterne, som den vil, og Kommissionen intet gør ved det, hvorimod det er en velkendt sag, at Kommissionen skriver de mest fjollede og bureaukratiske åbningskrivelser til den danske regering, fordi den ikke selv har opdaget, at den danske stat har bragt de forhold i orden, som den så kritiserer. Der er en nidkærhed vedrørende Traktatens overholdelse, som ikke kender nogen grænser, når det gælder et lille land, og det står i en ganske betydelig kontrast til den sag, som vi her har oppe.

Jeg vil slutte med at spørge ministeren, om det er ministerens hensigt at undersøge, om det grundlag, Europa-Kommissionen har behandlet denne sag på, om de oplysninger, som har ført til en efter min mening forkert konklusion hos Europa-Kommissionen, er et ufuldstændigt eller vildledende materiale?

Ministeren erkendte jo selv, at der kunne være tale om den mulighed, at man ikke har fået de relevante oplysninger. Blandt andet har man ikke fået den rapport, som jeg for lidt siden spurgte ministeren, om man ville spørge franskmændene, om man kunne få. Vil ministeren bede om den rapport, der dokumenterer, at atollen er revnet, og at der er sivet radioaktivt materiale ud, og undersøge, om den er indgået?

Vil ministeren også bede om at få oplyst, om de oplysninger, som hr. Hindrup Andersen gjorde opmærksom på, er indgået i undersøgelsen hos Europa-Kommissionen?

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne sige, at selvfølgelig er det et politisk overordnet spørgsmål, men en del af diskussionen er jo netop også, om det er en helt ufarlig handling at lave prøvesprængningerne. Her vil jeg fatte mig i korthed og spørge ministeren: Er regeringen i besiddelse af det videnskabelige grundlag, hvorpå Kommissionen har besluttet, at det er et ufarligt eksperiment, der foregår? Har regeringen kendskab til det?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er jo altså en forudsætning for at føre en retssag, at der er sket en overtrædelse af reglerne. Kommissionen har med sin beslutning mandag aften konstateret, at Frankrig ikke har overtrådt Euratom-traktaten. Samtidig konstaterede Kommissionen, at Frankrig om end med besvær har opfyldt sin informations- og oplysningsforpligtelse.

Hvis der skulle dukke nye oplysninger op, som ikke er indgået i Kommissionens vurdering, må jeg antage, at så må det være Kommissionens ansvar at træffe en afgørelse, der bygger på de oplysninger, der foreligger. Og lad mig tilføje til hr. Bent Hindrup Andersen: Jeg har ikke noget kendskab til det videnskabelige grundlag, som har ligget for Kommissionen.

Formanden:

Hr. Bent Hindrup Andersen har opbrugt sin taletid, men hr. Keld Albrechtsen har endnu et minut.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal blot konstatere, at det åbenbart er den danske regerings opfattelse, at hvis Kommissionen har behandlet denne sag på et grundlag, der er utilstrækkeligt eller vildledende og måske endda selv har vidst, at det forholder sig sådan, er det ikke den danske regerings ansvar. Den danske regering har i det hele taget intet med denne sag at gøre, selv om vi er medlemmer af den union, hvor det hele foregår.

Den danske regering er aldeles fri for noget som helst ansvar for, hvad EU-myndigheder foretager sig i denne sag – det må jeg konstatere er regeringens opfattelse. Man vil ikke spørge Frankrig om noget som helst, man vil ikke spørge Europa-Kommissionen om noget som helst.

Jeg må altså konstatere, at vi er medlem af en union, hvor vi selv og vores regering intet ansvar har for, hvad der foregår, ikke kan kontrollere, hvad der foregår, ingen indflydelse har på det, intet ved om det og i alle henseender stikker hovedet i busken.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg må sige, at den beskrivelse, hr. Keld Albrechtsen giver, er fuldstændig misvisende. Der er ikke tale om, at der her vrides armen om på traktaterne. Traktatgrundlaget er nøje fulgt.

Det, der står tilbage, det, som er det virkelige problem, er gennemførelsen af atomprøvesprængninger. Over for dette har den danske regering, som det også vil være hr. Keld Albrechtsen bekendt, klart og tydeligt gjort opmærksom på sin politiske modstand imod prøvesprængninger af enhver art.

Formanden:

Jeg skylder hr. Keld Albrechtsen at sige, at han faktisk har et minut til, hvis han vil bruge det, men jeg kan forstå, at spørgsmålet er slut.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

[Skriftligt besvarede spørgsmål]

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Albrink, Sonja (CD): Spm. nr. S 7
 Behnke, Kim (FP): Spm. nr. S 41 og 42
 Baastrup, Anne (SF): Spm. nr. S 53
 Espersen, Lene (KF): Spm. nr. S 31, 32, 47, 48 og 93
 Fergo, Tove (V): Spm. nr. S 40 og 69
 Gade, Steen (SF): Spm. nr. S 61
 Gottlieb, Jette (EL): Spm. nr. S 65-68
 Højland, Niels (FP): Spm. nr. S 92
 Jacobsen, Kirsten (FP): Spm. nr. S 22
 Jensen, Karen Højte (KF): Spm. nr. S 44
 Kirk, Jens (V): Spm. nr. S 54-56
 Kjær, Henriette (KF): Spm. nr. S 4-6 og 28
 Lunde, Jes (SF): Spm. nr. S 11
 Madsen, Jens Løgstrup (V): Spm. nr. S 13-20, 23, 24 og 43
 Sander, Helge (V): Spm. nr. S 57
 Seeberg, Gitte (KF): Spm. nr. S 10
 Søvnald, Villy (SF): Spm. nr. S 3, 8, 9 og 86

- Thrane, Bodil(V): Spm. nr. S 36
 Vinther, John (KF): Spm. nr. S 49-52
 Urup, Henning (V): Spm. nr. S 12

Spm. nr. S 7

Til boligministeren (3/10 95) af:

Sonja Albrink (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvilke planer der foreligger om en revision af ejerlejlighedslovens bestemmelser om ejerindflydelse i ejerforeninger?«

Begrundelse

I svar på Boligudvalgets spørgsmål (Alm. del – bilag 64) af 23. februar 1989 vedrørende rækkevidden af ejerlejlighedslovens § 2, stk. 4, oplyste den daværende boligminister, at ministeren var opmærksom på, at loven var blevet vidererækkende end oprindeligt tilsigtet. Ved en eventuel kommende revision af ejerlejlighedsloven ville ministeren overveje, om der skulle »ske en tydeliggørelse af den nævnte bestemmelse med henblik på at sikre, at den alene omfatter de situationer, der ligger inden for formålet med bestemmelsen«.

Hensigten havde alene været at forhindre oprindelige ejere af ejendomme, som senere blev opdelt i ejerlejligheder, i at bevare afgørende indflydelse i ejerforeningerne. Det var derimod ikke tilsigtet, at også senere ejere af flere lejligheder skulle miste stemmeretten for udlejede lejligheder.

Østre Landsret stadfæstede i en dom den 14. februar 1995 en byretsdom, hvorefter loven blev fortolket efter ordlyden, uanset ordlyden altså er blevet vidererækkende, end det har været forudsat i lovens motiver. Dommen er refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1995, side 390. Afgørelsen har været til skade for en ejer, som har købt flere lejligheder i en ejendom, som allerede var opdelt i ejerlejligheder, og hvor han som følge af bestemmelserne i ejerlejlighedslovens § 2, stk. 4, ikke har stemmeret i ejerforeningen.

Svar (9/10 95)**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Efter § 2, stk. 4, i lov om ejerlejligheder, som spørgsmålet vedrører, kan en ejer af flere ejerlejligheder ikke deltage i afstemninger med fordelingstal for ejerlejligheder, der er genudlejet efter udgangen af 1979.

Bestemmelsen blev indsat i ejerlejlighedsloven ved lov nr. 240 af 8. juni 1979.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at bestemmelsen »skal sikre, at de købere, der bebor ejerlejlighedsejendomme, får en rimelig medindflydelse på ejendommens forhold«.

I bemærkningerne anføres desuden:

»Der er forekommet en række tilfælde, hvor en udlejer opdeler en ejendom i ejerlejligheder og sælger netop så mange, at han bevarer majoriteten i ejerforeningen. Det betyder bl.a., at denne ejer fortsat kan bestemme, hvorvidt der skal ske moderniseringer, reparationer og vedligeholdelse og i givet fald, i hvilket omfang det skal ske.

Når en ejendom opdeles i ejerlejligheder, og udlejede lejligheder sælges, efterhånden som de bliver ledige, må det være en rimelig forudsætning for køberne, der rykker ind i ejendommen, at ejendommen efterhånden bliver en ejerlejlighedsejendom, hvis forhold bestemmes af, hvor mange ejerlejlighedsejere der bor i ejendommen.

Det foreslås derfor, at lejligheder, der udlejes, ikke tæller med ved afstemninger, således at køberne, efterhånden som der sker genudlejninger, vil få større og større indflydelse.«

Jeg er bekendt med Østre Landsrets dom af 14. februar 1995, der stadfæstede en af Københavns Byret afsagt dom, hvorefter en ejer af tre lejligheder, som var erhvervet i 1983 og senere, og som alle var genudlejet i tiden efter 1983, i medfør af § 2, stk. 4, i ejerlejlighedsloven fandtes at have været afskåret fra at deltage i afstemningen med fordelingstal på en generalforsamling.

Det fremgår af dommen, at Bygge- og Boligstyrelsen i sin udtalelse under ansøgningen gav udtryk for den opfattelse, at det følger af ordlyden af den omhandlede bestemmelse, at ikke alene oprindelige, men også senere ejere af flere genudlejede lejligheder »som udgangspunkt« er omfattet af bestemmelsen.

Som det fremgår af såvel byretsdommens som landsretsdommens præmisser, er det ikke som antaget af spørgeren en ren ordlydsfortolkning, der ligger til grund for de to domstoles afgørelser.

Landsretten lægger således ikke mindst vægt på »reglens formål som en beskyttelse af medejerne af enkelte lejligheder«, og bl.a. følgende anføres i byretsdommens præmisser:

»Selv om det således må antages, at bestemmelsen i første række er vedtaget med henblik på at modvirke, at den oprindelige ejer beholder så mange lejligheder, at han bevarer majoriteten i ejerforeningen, uanset at han har (gen)udlejet en række af lejlighederne, tilsikrer lovens ordning samtlige købere, der bebor deres ejerlejligheder, en stigende og betydelig medindflydelse på ejendommens forhold. Dette formål kan imidlertid ikke opnås, såfremt man accepterede, at efterfølgende ejere af flere lejligheder – ved genudlejning – i realiteten kunne genskabe den situation, der forelå ved ejendommens opdeling i ejerlejligheder.«

Østre Landsrets dom giver mig ikke anledning til at overveje en ændring af bestemmelsen i ejerlejlighedslovens § 2, stk. 4. Jeg synes, at der er et meget stort hensyn at tage til de lejlighedsejere, der bor i ejendommen, og mindre hensyn at tage til de personer, der har erhvervet og genudlejet flere lejligheder, efter at § 2, stk. 4, blev indsat i ejerlejlighedsloven.

Spm. nr. S 41

Til socialministeren (5/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Er det i overensstemmelse med gældende lovgivning, når en frasepareret kvinde kan henvende sig til kommunen og få udbetalt ægtefællebidrag, uanset at manden har betalt dette og kan dokumentere det?«

Svar (11/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

En kommune kan ikke efter den sociale lovgivning udlægge et ægtefællebidrag forskudsvis til den bidragsberettigede i modsætning til børnebidrag, der efter børnetilskudsloven udlægges forskudsvis.

Derimod kan kommunen yde en person, som har været udsat for en social begivenhed, f.eks. som følge af en separation, kontanthjælp efter bilstandslovens § 37.

I den beregnede kontanthjælp fratrækkes et eventuelt ægtefællebidrag.

Hvis kommunen finder det godtgjort, at en bidragsforpligtet ikke har betalt ægtefællebidraget til den berettigede, kan kommunen udbetale den fulde kontanthjælp uden fradrag af bidraget.

I forbindelse med udbetalingen af kontanthjælp har kontanthjælpsmodtageren oplysningspligt efter bistandslovens § 18, herunder også pligt til at oplyse, om der er betalt ægtefællebidrag for den pågældende periode.

Det beror på sagens omstændigheder, om kommunen finder det godtgjort, at den bidragsforpligtede har betalt bidraget, og om dokumentationen foreligger.

Spm. nr. S 42

Til socialministeren (5/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Er det i overensstemmelse med gældende lovgivning, når en kommune, der har udbetalt ægtefællebidrag, søger at opkræve det hos en mand, der har betalt dette og kan dokumentere det?«

Svar (11/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 41 kan en kommune ikke udlægge et ægtefællebidrag forskudsvis til den bidragsberettigede. Kommunen kan derimod indtræde i retten til ægtefællebidraget, hvis den yder kontanthjælp til den bidragsberettigede.

De nærmere regler om kommunens mulighed for at indtræde i retten til et ægtefællebidrag fremgår af bistandslovens § 8.

Når der efter lovgivningen om retsforholdet mellem ægtefæller er pålagt en person at svare underholdsbidrag til en anden person, der modtager hjælp til forsørgelse, indtræder det offentlige for et beløb, der svarer til den ydede hjælp, i kravet mod den bidragsskyldige.

Dette indebærer, at kommunen, når den har udbetalt kontanthjælp for en periode, hvori kontanthjælpsmodtageren var berettiget til et ægtefællebidrag, kan indtræde i retten til bidraget.

Indsigelser om, at forsørgelsespligten er opfyldt, og at bidraget derfor ikke kan inddri-

ves, forudsætter, at der kan fremvises klar dokumentation for, at bidraget allerede er betalt.

Det er kommunen, der vurderer dokumentationen og træffer afgørelse herom. Afgørelsen kan indbringes for det sociale ankenævn.

Spm. nr. 53

Til arbejdsministeren (6/10 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Er det korrekt som oplyst i Folkeskolen nr. 40, at en række skoler fra Roskilde havde fået tilsagn om økonomisk støtte fra Arbejdsmiljøfondet – et tilsagn, der efterfølgende blev trukket tilbage?«

Begrundelse

I en meget interessant artikel i bladet Folkeskolen udgivet den 5. oktober beskrives et projekt, hvor man på tre skoler har taget hul på et udviklingsprojekt, hvor elever selv vælger sikkerhedsrepræsentanter og deltager i sikkerhedsorganisationen fra 7. klasse.

Det fremgår imidlertid af artiklen, at man var blevet lovet økonomisk støtte fra Arbejdsmiljøfondet, hvilket oprindeligt havde fået mange flere skoler til at melde sig. Citat: »Men i juni i år fik man pludselig afslag«.

Dette fik mange til at falde fra, så kun tre skoler kan være med i projektet.

Det undrer spørgeren, at Arbejdsmiljøfondet kan love en støtte, som efterfølgende alligevel ikke gives.

Det er spørgerens umiddelbare indtryk, at fondet i sin forvaltning af tilsagn om støtte må være underkastet almindelige principper om begunstigende forvaltningsakter, således at man ikke kan give et tilsagn – uden efterfølgende at hænge på den.

Samtidig virker det besynderligt, at ministeren i 1994 kan lancere, at arbejdsmiljø skal være en folkesag, når fondet ikke kan finde de relativt beskedne midler, der skal til for at sætte et sådant projekt i gang.

Skal arbejdsmiljø lykkes som en folkesag, er det vel netop folkeskoleelever, der skal tages fat i!

Svar (16/10 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har i anledning af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Arbejdsmiljøfondets bestyrelse.

Arbejdsmiljøfondets bestyrelse har oplyst følgende:

»Arbejdsmiljøfondet har ikke modtaget en ansøgning om økonomisk støtte fra skoler i Roskilde. Det er derfor Arbejdsmiljøfondets bestyrelses vurdering, at oplysningerne – citeret i Folkeskolen nr. 40 – må bero på en misforståelse.

Arbejdsmiljøfondet modtog i april 1995 en ansøgning om støtte til et forskningsprojekt fra Skole-Erhvervsudvalget i Greve Kommune og Roskilde Universitetscenter på i alt 309.000 kr. Det ansøgte projekt skulle kortlægge skoleelevers erhvervsarbejde med henblik på undervisningsmateriale i folkeskolens ældste klasser. Bestyrelsen fandt, at unges arbejde er et interessant og relevant område for Arbejdsmiljøfondets virksomhed, men vurderede ikke projektbeskrivelsen som tilstrækkelig kvalificeret. Der blev derfor givet afslag på ansøgningen i juni 1995.

Arbejdsmiljøfondet blev endvidere via Arbejdstilsynet i august 1995 gjort bekendt med det – i Folkeskolen nr. 40 – omtalte projekt i Roskilde og rettede i den anledning en henvendelse til projektets ansvarlige med tilbud om rådgivning og materialer m.v. Arbejdsmiljøfondet har siden september i år haft en medarbejder i projektets følgegruppe. Arbejdsmiljøfondet er ikke i den sammenhæng blevet gjort bekendt med, at projektet skulle have ansøgt Arbejdsmiljøfondet om økonomisk støtte til projektet.

Arbejdsmiljøfondet har i en årrække støttet og på anden måde medvirket til at fremme folkeskolens undervisning i arbejdsmiljø. Det gælder bl.a. landsdækkende kampagner, som f.eks. »Hvad er et godt arbejde?« i 1991, hvor skolebørn i hele landet blev inviteret til at deltage i en konkurrence om at beskrive, hvad et godt arbejde er. Hertil kommer, at Arbejdsmiljøfondet fortsat støtter og selv forestår udarbejdelsen af bøger, videoer, pjecer, ungdomsblade m.v. til brug i folkeskolens undervisning om arbejdsmiljø.

Arbejdsmiljøfondet er endvidere i de senere år blevet anmodet om at medvirke i flere regionale fællesprojekter med henblik på at styrke undervisningen i arbejdsmiljø og på at forebygge arbejdsskader blandt børn og unge. Arbejds-

miljøfondets bestyrelse har ikke haft økonomisk mulighed for at give direkte økonomisk støtte til disse projekter. Men da området er højt prioriteret, har fondet i stedet bidraget til projekterne med faglig bistand og bistand til udvikling af udstillinger, udarbejdelse af materialeoversigter, rabatter på publikationer fra Arbejdsmiljøfondets forlag, indsamling og formidling af materialer fra andre nordiske lande m.v.

Arbejdsmiljøfondet er for tiden i gang med en undersøgelse af, hvilke behov der er for materialer og lærer kvalifikationer set i relation til den nye folkeskolelov og Arbejdsministeriets planer om at gøre arbejdsmiljø til en folkesag. Opgørelsen af disse behov vil indgå i bestyrelsens prioritering af indsatsområder for Arbejdsmiljøfondet i de kommende år.«

Spm. nr. S 31

Til erhvervsministeren (5/10 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, om hidtidig praksis med tildeling af og afslag på ansøgning om EU's mål 2-midler til virksomheder beliggende i Nordjylland og på Lolland er i overensstemmelse med de gældende EU-regler, og hvad agter ministeren i benægtende fald at foretage sig med henblik på at sikre, at de mål 2-bevilgende organer i både amtligt regi og i Erhvervsfremme Styrelsen følger de gældende EU-regler i bevillingsproceduren?«

Svar (12/10 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Grundlaget for tildeling af regionalfondstilsbud til projekter under mål 2-programmerne i Nordjylland og på Lolland er to »enhedsprogrammeringsdokumenter«. Disse dokumenter, som er udarbejdet af statslige og regionale parter under overholdelse af partnerskabsprincippet, er godkendt af regeringen og senere af Europa-Kommissionen. I dokumenterne er anført de regionale udviklingsstrategier, og der er angivet en række prioriterings- kriterier, som skal anvendes under programgennemførelsen i forbindelse med projektudvælgelsen.

Kommissionen følger programgennemførelsen gennem deltagelse i overvågningsudvalg og

gennem regelmæssige kontrolbesøg i regionerne.

Kommissionen har ikke haft bemærkninger til gennemførelsen af mål 2-programmerne i Danmark, og jeg er overbevist om, at de involverede regionale og statslige parter følger de gældende EU-regler.

Spm. nr. S 32

Til skatteministeren (5/10 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvad ministeren vil foretage sig for at sikre, at mindre pengeinstitutter på lige vilkår med de øvrige pengeinstitutter fritages for at betale moms af deres edb-forbrug i overensstemmelse med de muligheder, der er herfor i medfør af EU's 6. momsdirektiv?«

Svar (18/10 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Spørgsmålet om fritagelse for moms af pengeinstitutters indkøb af edb-ydelser hos selvstændige databehandlingscentraler/foreninger blev indgående behandlet under vedtagelsen af den nye momslov i foråret 1994, jf. skatteministerens svar til L 124 (1993/94), bilag 1, 11, 13, 15 og 38.

Spørgsmålet blev behandlet under forskellige synsvinkler, nemlig:

- 1) Den nærmere afgrænsning af momsfrigtagelsen for finansielle ydelser;
- 2) den nærmere afgrænsning af momsfrigtagelsen for ydelser præsteret af selvstændige grupper af virksomheder og
- 3) spørgsmålet om evt. at udvide adgangen til fællesregistrering.

Ad 1) Fortolkning af 6. momsdirektivs fritagelsesbestemmelse for finansielle ydelser.

Spørgsmålet drejer sig om, hvorvidt betalings- og edb-ydelser udført hos selvstændige databehandlingscentraler/foreninger er momsfrigtaget efter 6. momsdirektiv, art. 13, B, d), idet ydelsen betragtes som en finansiell ydelse, eller om ydelsen betragtes som en administrativ ydelse, der er pålagt moms.

Spørgsmålet har været forelagt momsnet, der har den endelige administrative afgørelse af,

hvad der er omfattet af fritagelsesbestemmelsen for finansielle ydelser. Nævnet har i den konkrete sag truffet afgørelse om, at den virksomhed, der udøves i en fællesejet datacentral, ikke kan anses som en integreret del af den fritagne finansielle virksomhed. Spørgsmålet er efterfølgende indbragt for domstolene, der har bedt EF-Domstolen om at udtale sig om, hvorvidt »bank edb-ydelser« udført hos selvstændige databehandlingscentraler/foreninger er momsfrigtaget efter 6. momsdirektiv, art. 13, B, d).

Først når Domstolen har talt i den pågældende sag, vil det være afklaret, om der efter ovennævnte bestemmelse i 6. momsdirektiv er mulighed for at momsfrigtage »bank-edb-ydelser« udført hos selvstændige databehandlingscentraler/foreninger. Jeg henviser i den forbindelse til L 124 (1993/94) – bilag 16, 29 og 53.

Ad 2) Fritagelse for ydelser præsteret af selvstændige grupper af virksomheder.

Punkterne 2 og 3 har kun en selvstændig interesse, hvis EF-Domstolen fastslår, at betalings/edb-ydelser udført af selvstændige datacentraler er momspligtige.

I den nye momslov blev der indføjet en bestemmelse om momsfrigtagelse for ydelser præsteret af selvstændige grupper af personer, som udøver en virksomhed, der er fritaget for afgift (§ 13, stk. 1, nr. 21). Det fremgår af bemærkningerne til lovbestemmelsen, at det er en forudsætning for momsfrigtagelse, at det enkelte medlems betaling for disse ydelser nøjagtigt svarer til medlemmets andel i de fælles udgifter, og at afgiftsfrigtagelsen ikke må kunne fremkalde konkurrencefordrejning. Ikke alene aktuelle konkurrenceforhold må i den forbindelse tages i betragtning. En fritagelse må således ikke kunne være en hindring for etablering af konkurrerende virksomheder.

Det blev under udvalgsbehandlingen af momsloven bl.a. anført i skatteministerens svar til spørgsmål 12, jf. L 124 (1993/94) – bilag 33:

»Som det fremgår af mine bemærkninger til bilag 1, svarer forslaget til afgiftsfrigtagelse for ydelser præsteret af selvstændige grupper helt til den bagved liggende direktivbestemmelse. Der er altså ikke indsat yderligere betingelser eller begrænsninger i den foreslåede lovtekst. Hensynet til lige konkurrencevilkår er et af elementerne i bestemmelsen. Bestemmelsen udelukker imidlertid ikke på forhånd bestemte ydelser.

De betingelser, bestemmelsen opstiller, gør, at mulighederne for at opnå afgiftsfritagelse vil være begrænsede. Det kommer til udtryk i lov-bemærkningerne, som også indeholder visse fortolkningsbidrag for at undgå unødigt tvivl om bestemmelsens rækkevidde.

Det er min umiddelbare opfattelse, at de fæl-lesejede edb-centraler ikke opfylder betingel-serne for afgiftsfritagelse. Jeg vil dog gerne understrege, at den endelige afgørelse heraf må bero på et konkret skøn.«

Ad 3) Fællesregistrering.

Ved den nye momslov blev der endvidere indsat en bestemmelse om fællesregistrering mellem et moderselskab og et datterselskab. Finansrådet ønskede under lovgivningsarbejdet, at disse regler skulle udvides. Hertil blev føl-gende anført i skatteministerens kommentarer til Finansrådets foretræde for Skatteudvalget, jf. L 124 (1993/94) – bil. 29:

»Afgrænsningen af det afgiftsfritagne område er en hårfin balance, hvor der må tages afgøren-de hensyn til konkurrencesituationen for de uaf-hængige virksomheder, som ikke har andet valg end at sælge deres ydelser med moms i et åbent marked. Den gældende lov afspejler en sådan balance mellem de forskellige hensyn.

Det er derfor heller ikke nogen løsning at udvide adgangen til at få leveret momsplichtige ydelser uden moms, medmindre det kan ske, uden at der herved skabes en forvridning af de gældende konkurrencevilkår. Forslagene om den udvidede adgang til fællesregistrering og om at afgiftsfritage ydelser præsteret af selv-stændige grupper er begge udtryk for en afvej-ning af forskellige hensyn. Det er min klare opfattelse, at en tilsidesættelse af det hensyn til andre virksomheders konkurrencevilkår, der er lagt til grund i disse bestemmelser, vil aktualise-re overvejelser om en pålægsmoms.«

Den tidligere skatteminister fandt således alt i alt, at Finansrådets forslag indebar en momsfri-tagelse for underleverancer, og at dette ville være i strid med den bagved liggende direktiv-bestemmelse.

Jeg kan henholde mig til de omtalte forarbej-der til momsloven.

Spm. nr. S 47

Til erhvervsministeren (6/10 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes kompe-tencefordelingen er imellem Erhvervsfremme Styrelsen og amternes forretningsudvalg/ erhvervssekretariater i fordeling af mål 2-mid-ler, og hvilke ankemuligheder der eksisterer i tilfælde af afslag fra Erhvervsfremme Styrel-sen?«

Svar (12/10 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Der er nedsat forretningsudvalg i hvert af de to mål 2-områder. Forretningsudvalgene betjenes af sekretariater, der er forankrede i de to amter.

Det er forretningsudvalgenes opgave at fore-tage den indledende vurdering af projekter, der ansøges om regionalfondstilsrud til, og udar-bejde indstilling om bevilling til Erhvervsfrem-me Styrelsen.

Klager over styrelsens afgørelser kan indbrin-ges for mig.

I sager, som kræver statslig medfinansiering, har det statslige bevillingsudvalg den endelige kompetence for så vidt angår den statslige med-finansiering. Bevillingsudvalget har imidlertid i sager, som ikke er af principiel karakter, og sager, hvor den statslige medfinansiering er mindre end 2 mio. kr., udlagt beslutningskom-petencen til Erhvervsfremme Styrelsen, som i disse tilfælde træffer den endelige afgørelse og meddeler ansøgerne bevilling.

Afgørelser truffet af det statslige bevillings-udvalg er endelige.

Spm. nr. S 48

Til erhvervsministeren (6/10 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren oplyse, efter hvilken praksis man godkender mål 2-midler inden for foræd-lingssektoren for agro- og fiskeindustriel forar-bejdning?«

Svar (12/10 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Ansøgninger om regionalfondstilsbud og statslig medfinansiering til projekter inden for agro- og fiskeindustriell forarbejdning behandles principielt på samme måde som andre ansøgninger. Projekterne vurderes på grundlag af deres betydning for den regionale udvikling, rentabiliteten, beskæftigelseeffekten, overensstemmelsen med SMV-begrebet m.v. samt under hensyntagen til opgavefordelingen mellem Erhvervsministeriet og Landbrugs- og Fiskeriministeriet.

Opgavefordelingens indhold er, at den første traditionelle forarbejdning af råvarer fra landbrug og fiskeriet hører under Landbrugs- og Fiskeriministeriet, mens projekter, der indebærer en videregående industriell forarbejdning af traditionelle råvarer eller første forarbejdning af utraditionelle råvarer, kan falde ind under Erhvervsministeriet.

Projekter, som behandles af Erhvervsfremme Styrelsen, og som skønnes at have karakter af traditionel forarbejdning af råvarer fra landbrug og fiskeri, henvises til videre behandling hos Landbrugs- og Fiskeriministeriet.

Spm. nr. S 93

Til erhvervsministeren (12/10 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for branchefordelingen af erhvervsfremmemidlerne samt specifikt angive, hvor stor en andel turisterhvervet udgør af Erhvervsministeriets samlede finansieringsordninger i forhold til de øvrige brancher, og vil ministeren redegøre for, hvor stor en andel af erhvervsfremmemidlerne afsat for 1995 turisterhvervene modtager, samt hvordan denne andel står i forhold til turisterhvervets andel af ansøgninger i forhold til den samlede mængde ansøgninger?«

Svar (19/10 95)

Erhvervsministeren (Yvonne Herløv Andersen, fg.):

Erhvervsministeriets samlede bevilling til erhvervsfremme for 1995 er på FL 95 ca. 2,8 mia.

kr. Konto 23.35.01 – Turisme – har i 1995 en udgiftsbevilling på 196,3 mio. kr., hvorfor turismeerhvervets direkte andel af den samlede udbetalingsramme for erhvervsfremme kan beregnes til omtrent 7 pct.

Hertil kommer turismeerhvervets andel af Erhvervsministeriets øvrige ordninger. Det er ikke på nuværende tidspunkt muligt præcist at kortlægge erhvervsfremmemidlernes anvendelse på brancher. Erhvervsfremme Styrelsen har imidlertid iværksat et kundestatistikprojekt, der vil kunne muliggøre indhentning af sådan information. Projektet forventes operationelt primo 1996.

Der er dog tre ordninger, hvor det umiddelbart kan tænkes, at turisterhvervet modtager midler fra. Dette er udviklingsprogrammet Viden og Kvalitet, Klippekort til iværksættere samt programmerne til regional udvikling. Den samlede tilsagnsbevilling for disse tre ordninger på FL 95 er på 257,1 mio. kr.

For så vidt angår de regionale mål 2- og mål 5 b-programmer, er der specifikt til turisterhvervet tilsammen afsat 15,81 mio. kr. i 1995. Dette svarer til ca. 13 pct. af den samlede tilsagnsbevilling på kontoen for medfinansiering af regionale aktiviteter.

Såfremt det antages, at hotel- og restaurationsbranchen er en del af turismeerhvervet, kan det herudover oplyses:

Viden- og Kvalitetsprogrammets virksomhedsrettede del har en tilsagnsbevilling på 13,8 mio. kr. i 1995. Primo august er der afgivet tilsagn på 9,4 mio. kr., hvoraf 1,5 pct. er tilgæet hotel- og restaurationsbranchen. Hvad angår antallet af ansøgninger, opgøres de for hele programperioden. Viden- og Kvalitetsprogrammet løber i perioden 1993–95. I denne periode er der afgivet 634 tilsagn, heraf 2 til hotel- og restaurationsbranchen. I alt har der været 1.165 ansøgninger.

Viden- og Kvalitetsprogrammets brancherettede del har en tilsagnsbevilling på 10 mio. kr. i 1995. Ud af 20 tilsagn har hotel- og restaurationsbranchen fået 1 tilsagn på 2,3 mio. kr. til udvikling af kvalitets- og produktionsstyrings-systemer.

Iværksætterklippekortet har p.t. i 1995 modtaget 8.991 ansøgninger. 911 af disse stammer fra hotel- og restaurationsbranchen. Antages det, at afslagsprocenten for hotel- og restaurationsbranchen er den samme som for hele ordningen, må man forvente, at ca. 800 ansøgninger fra branchen imødekommes. Dette svarer til ca.

10 pct. i forhold til den samlede mængde ansøgninger på ordningen.

Spm. nr. S 40

Til sundhedsministeren (5/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvor ofte har Vordingborg Amtssygehus afvist at indlægge psykiatriske patienter, og hvor mange patienter er inden for de sidste 5 år blevet udskrevet fra Vordingborg Amtssygehus uden at have en egentlig adresse?«

Begrundelse

Der henvises til artikel i Politiken d. 5/10 95 »Skizofren blev svigtet«.

Foreløbigt svar (13/10 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har den 10. oktober i år bedt sundhedsforvaltningen i Storstrøms Amt om en udtalelse til besvarelse af spørgsmålet. Så snart der foreligger svar fra Storstrøms Amt, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 69

Til socialministeren (10/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvad vil ministeren gøre for at standse det både retligt, forvaltningsmæssigt og socialt set uacceptable forhold, at visse kommuner i sager om tvangsmæssig udeanbringelse af et barn dækker udgifterne til den efter bemærkningerne til bistandslovens § 66 d indrømmede adgang til alternativ undersøgelse af barnet, medens andre kommuner afslår at dække denne udgift?«

Begrundelse

Som forholdene er nu, betyder det, at mere formuende borgere kan erhverve en alternativ

erklæring om deres barn og altså fremlægge en kontradiktion, i kraft af at de kan betale for den, hvorimod uformuende borgere, og sådanne er en væsentlig del af dem, der kan påføres en fjernelsessag, alene af økonomiske grunde ikke kan opnå samme retsikkerhed.

Ved en fejl er svaret på spørgsmål nr. S 69 faldet ud i fortrykket, og da det ikke kan indsættes i dette rentryk uden at forrykke de følgende spørgsmåls sidetal, er både spørgsmålet og svaret optrykt på side 454.

Spm. nr. S 61

Til trafikministeren (9/10 95) af:

Steen Gade (SF):

»Vil ministeren oplyse resultatet af tilbudsvurderingen for Øresundsforbindelsens brodel (højbroen med tilhørende tilslutningsbroer)?«

Begrundelse

Øresundskonsortiet oplyser i statusoversigten fra 15. juni 1995 (Trafikudvalget, Alm. del – bil. 544), at konsortiet forventer, at tilbudsvurderingen vil være afsluttet i september 1995.

Svar (16/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Øresundskonsortiet, der har oplyst, at der i udbudsgrundlaget for Øresundskonsortiets broentrepriser om tilbudsevalueringens forløb er bestemt, at bygherren først individuelt opgør de økonomisk mest fordelagtige tilbud for henholdsvis højbroen og tilslutningsbroerne for derefter at identificere det økonomisk mest fordelagtige tilbud på udførelse af broentrepriserne i enten én eller to etager. Først herefter foretager Øresundskonsortiet en samlet opgørelse af højbroen og tilslutningsbroerne efter retningslinjer, der er nærmere præciseret i udbudsmaterialet. Denne proces er ifølge Øresundskonsortiet endnu ikke helt afsluttet, men forventes færdig inden udgangen af oktober måned.

Øresundskonsortiet har endvidere oplyst, at baggrunden for, at evalueringsproceduren i forhold til den i notatet »Øresundsforbindelsen, kyst-til-kyst, statusorientering pr. 15. juni 1995« angivne vurdering er forsinket, er, at denne procedure som følge af behov for at præcisere og/eller afklare indholdet i en række tilbud har været mere tidkrævende end først antaget.

Spm. nr. S 65

Til arbejdsministeren (10/10 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Finder ministeren det betryggende, at undersøgelser af arbejdsbetingede lidelser er udsat for en nedprioritering af Arbejdstilsynet til trods for, at undersøgelser af de arbejdsbetingede lidelser normalt anses for at være et centralt redskab i den sekundære forebyggelse af arbejdsskader?«

Begrundelse

Ifølge artiklen »Alvorlige svigt på arbejdsmiljøområdet« i Ingeniøren nr. 34, 4. august 1995, skrevet af overlæge J. Jepsen m.fl. fra arbejdsmedicinsk klinik i Esbjerg, lever Arbejdstilsynet ikke op til almindeligt anerkendte internationale standarder omkring sekundær forebyggelse af arbejdsskader udarbejdet af ILO og WHO. Det gælder især på baggrund af en juridisk-politisk fortolkning af konfidentialiteten eller tavshedspligten. Ifølge artiklen har denne fortolkning medført, at Arbejdstilsynet trods skriftlig fuldmagt fra skadelidte ikke må opsøge den enkeltes arbejdsplads med henblik på ændring af det sygdomsudløsende arbejdsmiljø. Enhedslisten finder det uheldigt, at virksomhederne på denne måde bliver forholdt oplysninger om dårligt arbejdsmiljø på virksomheden.

Svar (18/10 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Undersøgelser af arbejdsbetingede lidelser er i alle årene siden gennemførelsen af anmeldereglerne indgået som en integreret og prioriteret del i den forebyggende indsats med henblik på at klarlægge og gribe ind over de arbejdsmiljømæssige forhold, der har forårsaget lidelsen på arbejdspladsen.

Den praksis, der har været i Arbejdstilsynet med hensyn til undersøgelse af det enkelte tilfælde, er ikke blevet ændret igennem de 12 år, det eksisterende anmeldesystem har virket, og er derfor ikke på nogen måde udsat for en nedprioritering af Arbejdstilsynet.

I øvrigt foreligger der i arbejdsmiljøloven eller i senere udsendte bekendtgørelser ingen særlig pligt for Arbejdstilsynet til at gennemføre undersøgelser af anmeldte arbejdsbetingede lidelser og således heller ikke bidrag, der kan sige noget om, i hvilket omfang anmeldte arbejdsbetingede lidelser bør undersøges af Arbejdstilsynet.

Det kan tværtimod siges, at loven overlader til Arbejdstilsynet – under ansvar over for arbejdsministeren – at påse, at arbejdsmiljølovgivningen overholdes, jf. arbejdsmiljølovens § 72, nr. 6, og herunder vurdere undersøgelsesomfanget af anmeldte arbejdsbetingede lidelser i forhold til denne opgave.

Desuden er arbejdsministeren ifølge arbejdsmiljølovens § 75 bemyndiget til at fastsætte regler om pligt til anmeldelse af arbejdsbetingede lidelser m.v. Denne bemyndigelse er anvendt i bekendtgørelse nr. 1126 af 15. december 1992 om lægers og tandlægers pligt til at anmelde arbejdsbetingede lidelser til Direktoratet for Arbejdstilsynet og Arbejdsskadestyrelsen.

Denne bekendtgørelse pålægger ikke Arbejdstilsynet en særlig tilsynsforpligtelse på området.

Formålet med anmeldereglerne er, at de anmeldte arbejdsbetingede lidelser skal give Arbejdstilsynet mulighed for foretage en undersøgelse på arbejdsstedet med henblik på at få klarlagt de arbejdsmiljømæssige forhold, der er årsag til lidelsen, samt få iværksat de nødvendige forebyggende foranstaltninger i samarbejde med virksomheden.

Anmeldelserne anvendes endvidere til at foretage analyser af sammenhænge mellem arbejdsmiljøpåvirkninger og opståede lidelser. Disse analyser kan samtidig vise, hvor en forebyggende indsats er mest påkrævet.

Det er den enkelte tilsynskreds, der udvælger de tilfælde blandt anmeldelserne, hvor kredsen skønner, at en undersøgelse på stedet vil have størst mulig forebyggende virkning. Desuden skal den enkelte kreds foretage en prioritering i forhold til andre væsentlige opgaver i forbindelse med gennemførelse af kampagner, særlige indsatsområder, tværsnitsundersøgelser, akutte udkald m.v.

Anmeldelserne skal derfor indgå i kredsens samlede vurdering og prioritering af de arbejdsopgaver, som kredsen udfører.

Undersøgelser af arbejdsbetingede lidelser er et væsentligt og centralt redskab til brug for Arbejdstilsynet ved vurderingen af, om arbejdspladsen skal besøges med henblik på at klarlægge behovet for eventuelle forebyggelsestiltag. Vurderingen foretages ud fra tilsynskredsens kendskab til den enkelte virksomhed og ud fra beskrivelsen af hændelsesforløbet, som det fremgår af anmeldelsen. Den konkrete vurdering af den enkelte anmeldelse sker ud fra en helhedsbetragtning og med baggrund i en bred arbejdsmiljømæssig viden.

Jeg finder på den baggrund ikke, at undersøgelser af arbejdsbetingede lidelser er udsat for en nedprioritering.

Spm. nr. S 66

Til arbejdsministeren (10/10 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Vurderer ministeren, at Arbejdstilsynets fortolkning af tavshedspligten ved undersøgelse af arbejdsbetingede lidelser er forsvarlig set i forhold til de skadelidtes berettigede forventning om en indsats fra Arbejdstilsynet på baggrund af anmeldelsen?«

Begrundelse

Manglende undersøgelser af arbejdsbetingede lidelser, selv når den skadelidte har givet sin accept hertil, vil betyde, at Arbejdstilsynet som myndighed ikke vil kunne lokalisere sundheds-

skadelige virksomheder og arbejdsprocesser, idet det juridiske hensyn i praksis vejer tungest. Et juridisk hensyn, som i øvrigt ikke synes at have noget retligt grundlag ud over en forsigtighedsvurdering. Enhedslisten finder det uhenigtsmæssigt, at Arbejdstilsynet fortolker tavshedspligten på denne måde.

Svar (19/10 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Den enkelte tilsynskreds behandler og foretager normalt undersøgelser af arbejdsbetingede lidelser på samme måde som ved klager. Kredsen oplyser således ikke arbejdsgiveren om skadelidtes navn eller giver andre oplysninger, som kan tjene til identifikation af skadelidte, uanset om der foreligger samtykke hertil fra skadelidte.

Skønner kredsen imidlertid, at der er tale om overhængende, betydelig fare for skadelidte eller andre, kan den nævnte behandlingsmåde fraviges. I disse tilfælde vil skadelidte dog så vidt muligt blive kontaktet, inden yderligere foretages.

Direktoratet for Arbejdstilsynet har i den forbindelse oplyst, at baggrunden for denne praksis navnlig bygger på de samme beskyttelses-hensyn, der ligger bag bestemmelsen i arbejdsmiljølovens § 79, stk. 2, hvorefter en medarbejder ved Arbejdstilsynet ikke må oplyse over for arbejdsgiveren eller dennes repræsentant, at et tilsynsbesøg foretages som følge af en klage.

Forarbejderne og bemærkningerne til lovbestemmelsen må i den forbindelse fortolkes og forstås således, at tavshedspligten gælder, uanset om klageren giver samtykke til, at Arbejdstilsynet i givet fald gerne må oplyse arbejdsgiveren om baggrunden for tilsynsbesøget.

Endvidere er lagt til grund, at det kan være betænkeligt – set i forhold til Arbejdstilsynet som offentlig myndighed – at lægge vægt på samtykke fra den private borger, idet vedkommende ofte ikke vil være i stand til at overskue konsekvenserne af et samtykke eller kan føle sig presset til at give samtykke, jf. tilsvarende betragtninger, som er kommet til udtryk i betænkning nr. 998 fra 1984 om tavshedspligt, som et udvalg under Justitsministeriet har afgivet.

Arbejdstilsynet bør ikke medvirke til, at der skabes grobund for konflikter mellem en virksomheds ledelse og de ansatte.

Endelig er der lagt vægt på, at formålet og intentionerne med reglerne om anmeldelse af arbejdsbetingede lidelser alene er og hele tiden har været at sikre, at læger og tandlæger, der gennem deres erhverv konstaterer eller får mistanke om, at en person har pådraget sig en konstateret eller formodet arbejdsbetinget lidelse eller på anden måde har pådraget sig helbreds-mæssige ulemper af skadelige påvirkninger i arbejdet, anmelder dette til Direktoratet for Arbejdstilsynet og Arbejdsskadestyrelsen.

Anmeldereglerne har navnlig til hensigt at give Arbejdstilsynet et vurderingsgrundlag til at foretage undersøgelser af eventuelle konstaterede eller formodede sundhedsskadelige påvirkninger ude på arbejdspladsen i virksomheden, hvis oplysningerne giver grundlag herfor. Arbejdstilsynet får på denne måde mulighed for – som led i det forebyggende arbejde – at gribe ind og ændre virksomhedens arbejdsmiljø. Skadelidtes eventuelle samtykke eller fuldmagt hertil er ikke nødvendig for tilsynsvirksomheden og bør heller ikke af de anførte grunde tillægges betydning.

Det er min vurdering, at Arbejdstilsynets fortolkning og administrative håndtering af tavshedspligten ved undersøgelse af arbejdsbetingede lidelser er forsvarlig og i øvrigt er hensigtsmæssig.

Spm. nr. S 67

Til arbejdsministeren (10/10 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Vurderer ministeren, at det fortsat vil være muligt at motivere lægerne til at anmelde arbejdsbetingede lidelser, både konstaterede og mistænkte, hvis det fremgår af tilsynsmyndighedens praksis, at arbejdsbetingede lidelser bliver nedprioriteret af hensyn til en juridisk fortolkning af tavshedspligten, som ikke støttes af skadelidte?«

Begrundelse

Ifølge Enhedslistens oplysninger fremgår det, at selv når anmeldelserne er åbne, det vil sige ikke anonyme, vil de kun blive anvendt indirekte og uden at gå direkte til en konkret undersøgelse af de skadevoldende forhold, en undersøgelse, der

foretages af anmeldte arbejdsulykker. Hvis en åben anmeldelse ikke har nogen konsekvens i forhold til den konkrete arbejdsplads, bliver den videre konsekvens, at der slet ikke er nogen grund til at anmelde arbejdsbetingede lidelser.

Svar (19/10 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Idet jeg henviser til besvarelsen af spørgsmål nr. S 65 og 66, skal jeg meddele, at jeg ikke kan se, at Arbejdstilsynets praksis skulle kunne influere på motivationen hos lægerne med hensyn til anmeldelse af arbejdsbetingede lidelser. Den væsentligste motivation bør være, at det er lov-mæssigt fastlagt, at lægerne skal anmelde såvel konstaterede som mistænkte arbejdsbetingede lidelser, sådan som de i øvrigt bliver betalt for.

De anmeldte arbejdsbetingede lidelser bliver anvendt i det forebyggende arbejde på forskellig måde, hvor den direkte undersøgelse af anmeldelserne er en af formerne. En del anmeldelser indgår i de generelle virksomhedsbesøg og i forbindelse med de kampagner og særlige indsatser, som Arbejdstilsynet gennemfører.

Endelig udgør analyserne og statistikken over de anmeldte lidelser en meget væsentlig del af dokumentationen for prioritering og effektivvurdering af det forebyggende arbejde.

Ydermere er anmeldelserne ofte grundlaget for, at der kan rejses erstatningssag i Arbejdsskadestyrelsen.

Jeg har derfor vanskeligt ved at tro, at de danske læger ikke er motiverede til at foretage anmeldelse af de arbejdsbetingede lidelser, som de måtte møde blandt deres patienter.

Spm. nr. S 68

Til arbejdsministeren (10/10 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Vurderer ministeren, at det fortsat vil være muligt at opretholde det danske anmeldesystem ved arbejdsskader, som bygger på lægers aktive indsats, hvis brugen af anmeldelserne bliver nedprioriteret?«

Begrundelse

På europæisk plan ligger de danske lægers anmeldepraksis i den absolut gode ende. Men anmeldefrekvensen hænger uden tvivl sammen med en forventning fra lægeside om, at anmeldelse bidrager til både primær og sekundær forebyggelse ude på arbejdspladserne. Hvis det kommer offentligt frem, at Arbejdstilsynet ikke bruger selv åbne, dvs. ikke anonyme, anmeldelser, kan man frygte, at anmeldefrekvensen vil falde.

Svar (19/10 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan henvise til svarene på spørgsmål nr. S 65, 66 og 67, hvor jeg har oplyst, at der efter min mening ikke er tale om nogen nedprioritering i Arbejdstilsynets behandling af de modtagne anmeldelser, og at der ikke er sket nogen ændringer i praksis, der skulle demotivere lægerne med hensyn til at udføre deres pligter.

Endvidere vil jeg også pege på vigtigheden af, at lægerne overholder de anmelderegler, der er, og at de øger deres viden på området, således at der sker en mere sikker og korrekt anmeldelse.

Den dokumentationsmæssige anvendelse af oplysningerne fra de anmeldte arbejdsskader og herunder arbejdsbetingede lidelser er af stor vigtighed, idet det er denne dokumentation, der før, nu og de kommende år vil præge, i hvilken retning den arbejdsmiljømæssige indsats kommer til at gå.

Jeg mener derfor, at det fortsat vil være og skal være muligt at opretholde det danske anmeldesystem ved arbejdsskader.

Spm. nr. S 92

Til landbrugs- og fiskeriministeren (12/10 95) af:

Niels Højland (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om administrationen af handyrpræmierne, finder ministeren ordningen for stramt administreret, og vil ministeren i bekræftende fald lade ordningen blive administreret mere lempeligt?«

Begrundelse

Af ugebladet Dansk Landbrug nr. 19, 9. oktober 1995, fremgår det, at kun mellem 50 og 60 pct. af præmierne til ungtyre udnyttes.

Spørgeren er af den opfattelse, at årsagen til ordningens ringe udnyttelse kunne have baggrund i en for stram administration af ordningen, og at en mere lempelig administration kunne medføre en bedre udnyttelse af ordningen.

Svar (18/10 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Den danske administration af præmieordningen for handyr er tilrettelagt efter de regler, der er fastsat i Rådets og Kommissionens forordninger for området. Administrationen er baseret på den såkaldte »slagtemodel«.

Der kan i Danmark modtages præmier til en kvote på 325.000 handyr. I 1993 og 1994 er der udbetalt præmier til hhv. 296.000 og 270.000 dyr, hvilket svarer til 91 pct. og 83 pct. af kvoten.

I forhold til det samlede antal handyr produceret i Danmark, som er ca. 400.000, udgør antallet af handyr, der har modtaget præmie, hhv. 74 pct. og 68 pct. i 1993 og 1994. Dette skyldes bl.a. følgende forhold:

For at et dyr skal kunne opnå præmie, skal det have en slagtet vægt på mindst 200 kg. Der er fortsat interesse for at producere kalve med slagtet vægt mellem 120 og 180 kg, som således ikke modtager præmie. Jerseykalve leveres af driftsøkonomiske årsager normalt med en vægt, der ligger under 200 kg.

Endvidere medfører »90-dyr-loftet«, at en række handyr i større besætninger ikke kan modtage præmier.

Endelig indebærer de stadig strammere krav til forholdet mellem antal dyr (storkreaturer) og hektar grovfoderareal på bedriften, at en del dyr ikke kan modtage præmier.

Landbrugs- og Fiskeriministeriet har i september 1995 nedsat en arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter for de faglige organisationer til at gennemgå præmieordningen for handyr med henblik på smidiggørelse og forenkling af den nationale administration.

Spm. nr. S 22

Til kulturministeren (4/10 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at personer, der kan fremvise kvittering på, at deres ejendele er opmagasineret, evt. i forbindelse med tab af fast bolig, ikke skal tvinges til at sælge eller i øvrigt afskaffe deres tv for at slippe for licensbetaling i den tid, hvor de ikke er i besiddelse af apparatet, og vil ministeren i benægtende fald begrunde dette?«

Begrundelse

Et tv med nogle år på bagen har ingen salgsværdi, hvorimod det selvfølgelig har stor nytteværdi for ejeren. Det forekommer derfor urimeligt, såfremt en person, der eventuelt uden egen skyld mister sin bolig, skal tvinges til at betale licens i den periode, hvor vedkommende er afskåret fra at gøre brug af signalerne.

Svar (11/10 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg kan oplyse, at Danmarks Radio er opmærksom på, at det i visse tilfælde kan virke urimeligt, at der skal betales licens af et radio- eller fjernsynsapparat, som er opmagasineret – selv om ejeren eller brugeren af apparatet ofte principielt kan disponere over det og der derfor efter licensbekendtgørelsen skal betales licens, jævnfør licensbekendtgørelsens § 1, stk. 5: »En modtager anses for at være i brug, når den er opstillet og er i stand til at gengive lyd eller billedprogrammer . . . og indehaveren/brugeren kan disponere over den.«

Danmarks Radio har på denne baggrund overvejet, hvorledes der kan gennemføres en lempelse af licenspligten, for så vidt angår i hvert fald visse former for opmagasineret af radio- og fjernsynsapparater. Det er efter Danmarks Radios opfattelse vigtigt præcist at afgrænse det område, hvor der kan ske lempelser, dels for at sikre en så lidt ressourcetrækkende administration af ændringen som muligt, dels for at sikre sig mod eventuelle misbrug af en nyordning. Et oplæg om problemstillingen forventes fremsendt til Kulturministeriet i løbet af kort tid.

Spm. nr. S 44

Til socialministeren (6/10 95) af:

Karen Højte Jensen (KF):

»Agter ministeren at følge Kommunernes Landsforenings forslag om, at kommuner skal kunne skrive en check ud til handicappede, der hellere selv vil købe hjælpemidler som biler, briller og kørestole frem for at skulle købe bestemte modeller fra firmaer, som kommunerne har indgået indkøbsaftaler med?«

Begrundelse

Af en artikel i Danske Kommuner nr. 30 af 5. oktober 1995 fremgår det, at Kommunernes Landsforening foreslår, at borgerne selv kan vælge, hvem der skal levere et hjælpemiddel.

Dette vil betyde, at den enkelte bruger ikke i fremtiden føler sig umyndiggjort af socialvæsenet, sådan som kommunernes købsaftaler med enkelte leverandører i dag medfører.

Svar (11/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Spørgeren har i begrundelsen henvist til en artikel i Danske Kommuner, nr. 30 af 5. oktober 1995, hvoraf det fremgår, at Kommunernes Landsforening foreslår, at borgerne selv kan vælge, hvem der skal levere et hjælpemiddel.

Jeg henviser til svar på spørgsmål nr. S 722 stillet af Kirsten Jacobsen, og spørgsmål nr. S 2475 stillet af Eva Kjer Hansen (folketingssamlingen 1994-95). I svarene orienterede jeg om, at der er nedsat et udvalg om hjælpemidler og andre handicapkompenserende ydelser, og at spørgsmålet om sikring af brugernes indflydelse ved valg af leverandør indgår i udvalgets overvejelser. Kommunernes Landsforening er repræsenteret i dette udvalg.

Der vil ikke være grundlag for at tage stilling til konkrete løsningsforslag, førend resultatet af udvalgsarbejdet foreligger.

Jeg kan supplerende oplyse, at udvalget ud fra de nuværende planer forventes at fremlægge en delrapport om hjælpemiddelområdet i begyndelsen af november i år.

Spm. nr. S 54

Til landbrugs- og fiskeriministeren (9/10 95) af:
Jens Kirk (V):

»Vil ministeren bekræfte, at de støtteberettigede til miljøforbedrende investeringer i mindre landbrug i henhold til lov nr. 16 af 14. januar 1987, hvis ansøgninger forelå, inden Folketingets Finansudvalg tiltrådte tillægsbevilling nr. 410 af 26. juli 1995, har fået deres samlede støttebeløb udbetalt?«

Svar (18/10 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Ansøgninger om støtte til individuelle anlæg og fællesanlæg behandles af kommunerne. Når kommunerne har færdigbehandlet og godkendt ansøgningerne, sker der indberetning til Kommunedata, som foretager en edb-mæssig kontrol. Efter denne kontrol frigives fejlfri ansøgninger til udbetaling gennem Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning.

Ansøgninger om støtte til opbevaringsanlæg m.v., der har forbindelse med eller indgår i fælles biogasanlæg og andre anlæg til særlig udnyttelse af husdyrgødning, behandles af Strukturdirektoratet for Landbrug og Fiskeri. Behandlingen af disse ansøgninger er mere kompliceret. Projekterne er større og kan være opdelt i flere dele, hvortil der indgives selvstændig ansøgning om støtte. Behandlingen af sådanne sager vil derfor strække sig over en længere periode.

Kommunedata har oplyst til Strukturdirektoratet, at alle fejlfri ansøgninger, som kommunerne havde indberettet til Kommunedata, da Folketingets Finansudvalg tiltrådte Aktstykke nr. 410 af 26. juli 1995, er videreeksperderet til udbetaling gennem Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning. For de ansøgninger, hvor hele tilskuddet i henhold til reglerne udbetales som et kontantbeløb, er de samlede støttebeløb udbetalt, og for de ansøgninger, hvor tilskuddet i henhold til reglerne udbetales i rater, er forfaldne rater udbetalt. Kommunedata har taget forbehold for fejlbehæftede ansøgninger.

Vedrørende støtte til opbevaringsanlæg m.v. i tilknytning til fælles biogasanlæg og andre anlæg til særlig udnyttelse af husdyrgødning har Strukturdirektoratet oplyst, at der endnu

ikke er sket udbetaling i fire tilfælde, hvor ansøgningerne var indsendt, inden Folketingets Finansudvalg tiltrådte ovennævnte aktstykke den 9. august 1995.

Den længere ekspektionstid for denne type ansøgninger betød, at ansøgningerne ikke nåede at blive videreeksperderet til udbetaling, inden der var disponeret over udbetalingsrammen 1995 for den forlængede ordning.

Spm. nr. S 55

Til landbrugs- og fiskeriministeren (9/10 95) af:
Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor Lemvig Biogasanlæg A.m.b.A. endnu ikke har fået udbetalt 3. rate af deres støttebeløb til miljøforbedrende investeringer, når der fra Strukturdirektoratet den 3. juli 1995 er afgivet tilsagn om udbetaling, hvis Folketingets Finansudvalg tiltrådte tillægsbevillingen, hvilket skete den 9. august 1995?«

Svar (18/10 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Ifølge Strukturdirektoratet for Landbrug og Fiskeri blev ansøgningen vedrørende 3. del af projektet fra Lemvig Biogasanlæg A.m.b.A. modtaget i direktoratet den 3. juli 1995.

Ansøgningen var ikke færdigbehandlet, da tilsagnsgivningen blev indstillet den 6. juli 1995. Strukturdirektoratet oplyste på telefonisk forespørgsel fra Lemvig Biogasanlæg A.m.b.A., at selskabet ville kunne forvente af få tilsagn efter genoptagelse af tilsagnsgivningen.

Ansøgningen nåede ikke at blive færdigeksperderet til udbetaling, inden der var disponeret over udbetalingsrammen for 1995 for den forlængede ordning.

Spm. nr. S 56

Til landbrugs- og fiskeriministeren (9/10 95) af:
Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, om ministeren anser det i spørgsmål nr. S 55 nævnte handlingsforløb for

god praksis, og hvad agter ministeren at gøre videre i sagen?»

Svar (18/10 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg finder det beklageligt, at der endnu ikke er sket udbetaling af tilskuddet til Lemvig Biogas-anlæg A.m.b.A. og til de tre øvrige biogasselskaber i samme situation.

Der har været tale om et uheldigt samspil mellem en meget hurtig disponering af udbetalingsrammen for 1995 for den forlængede ordning og en lang ekspeditionstid for de pågældende ansøgninger. Jeg har indskærpet over for Strukturdirektoratet, at direktoratet skal være opmærksom på betydningen af ekspeditionstiden.

Der kan i henhold til lov om støtte til miljøforbedrende investeringer i mindre landbrug m.v. kun ydes støtte inden for beløbsrammer fastsat på de årlige finanslove.

Da der er disponeret over udbetalingsrammen for 1995 for den forlængede ordning, har det været nødvendigt at indstille tilsagnsgivningen indtil videre.

Baggrunden herfor er, at ansøgningerne under den forlængede ordning har en betydelig større andel af kontantsager end forudsat. Dette har medført, at udbetalingsrammen er udnyttet, men der er dog fortsat en uudnyttet tilsagnsramme. Jeg er indstillet på at søge Folketingets Finansudvalgs tilslutning til at fremrykke udbetalingerne i nødvendigt omfang.

Ved en sådan løsning vil det være muligt at imødekomme ansøgningen om udbetaling af støtte fra Lemvig Biogasanlæg A.m.b.A. samt ansøgningerne fra de tre øvrige biogasselskaber i indeværende år.

Spm. nr. S 4

Til sundhedsministeren (3/10 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at patienter i Århus Amt på venteliste til hjerteoperationer nedprioriteres i forhold til patienter fra andre amter?»

Begrundelse

Af en artikel i B.T. den 19. september 1995 fremgår det, at Århus Amt nedprioriterer sine egne patienter til fordel for patienter fra Nordjyllands Amt.

Svar (10/10 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Århus Amt oplyser, at behandlingen af hjertepatienter på Skejby Sygehus alene prioriteres efter faglige kriterier, der tager udgangspunkt i patientens sygdomstilstand. Patienter, der fagligt vurderes som havende behov for hurtig behandling, prioriteres således til behandling først.

Ventelisteudviklingen på det hjertekirurgiske område på Skejby Sygehus giver mulighed for, at der kan indplaceres 30 ekstra patienter fra Nordjyllands Amt, uden at dette vil resultere i en forlængelse af ventetiden af betydning for øvrige patienter på ventelisten.

Patienter fra Århus Amt nedprioriteres således ikke til fordel for patienter fra andre amter.

Jeg kan henholde mig til det af amtet oplyste.

Spm. nr. S 5

Til sundhedsministeren (3/10 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at der generelt mellem amternes sygehuse foregår en handel med patienter, således at et givent amts egne patienter kommer bagest i køen, hvorved amtet får en ekstrairtdtæt?»

Svar (10/10 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Af sygehuslovens § 5, stk. 10, fremgår, at patienter, som behandles i et fremmed amts sygehusvæsen, behandles på samme vilkår som ved behandling i bopælsamtet. Da det altid er en lægefaglig vurdering, hvor akut behandlingskrævende en patient er, kan et amt ikke lovligt nedprioritere egne patienter til fordel for et

andet amts patienter. Egne og fremmede patienter skal indplaceres på en eventuel venteliste på lige fod.

Spm. nr. S 6

Til trafikministeren (3/10 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Hvad har det kostet DSB at omdele den nye S-togs-køreplan til alle husstande i hovedstadsområdet, herunder udgifter til trykning af køreplanen, trykning af medfølgende brev, kuvert-udgifter samt distribution, og har DSB for fremtiden tænkt sig at husstandsomdele køreplaner, hver gang der kommer en ny?«

Svar (16/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

DSB oplyser, at man i forbindelse med køreplansskiftet den 24. september 1995 har udsendt 665.000 breve med indlagt køreplan til husstande beliggende inden for en radius af 5 km fra nærmeste S-togs-station.

Udgifterne til trykning af køreplan, fremstilling af brev, kuvert og kuvertering af brevene udgør ca. 940.000 kr., og forsendelsen koster 360.000 kr.

Husstandsomdeling bruges markedsføringsmæssigt til at udbrede kendskabet til i dette tilfælde DSB's S-togs-køreplan. DSB's erfaringer hermed er, at man når ud til et meget bredt publikum, og forhåbentlig opleves DSB's tilbud så attraktivt, at flere vil tage S-toget fremover.

S-togs-køreplanen ændres sjældent, og når det sker, er der normalt tale om større ændringer. Det er i sådanne tilfælde, at husstandsomdelinger kommer på tale.

Spm. nr. S 28

Til sundhedsministeren (4/10 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Agtter ministeren at pålægge amterne mere kontrol med ventelisterne, således at det undersøges, i hvor stort et omfang og hvorfor patienter indstillet til operation falder ud af venteliste-

køen, herunder om det skyldes en effektiv medicinsk behandling, der har gjort kirurgisk indgreb overflødigt, operation på privatklinik eller en forbedring i patientens tilstand, samt hvordan frafaldet på ventelisterne er fordelt på patientgrupper, således at de offentliggjorte ventelister giver et retvisende billede af ventetider og ventelisternes størrelse?«

Svar (10/10 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Siden den 1. januar 1995 har alle amter og Hovedstadens Sygehusfællesskab indberettet alle patienter på venteliste til det nye ventelisteregister i Sundhedsstyrelsen. Den ensartede registrering af patienterne gør det muligt direkte at sammenligne ventetiden dels mellem de enkelte amter, dels mellem afdelinger på de forskellige sygehuse. Tal fra ventelisteregisteret for perioden 1. januar til 30. juni 1995 er offentliggjort i »Månedstal fra Sundhedsvæsenet«, nr. 4, august 1995, som jeg sammen med en orientering om de første oplysninger fra ventelisteregisteret vil fremsende til Folketingets Sundhedsudvalg.

Registeret er et resultat af den 4-årige rammeaftale om udvikling af sygehusvæsenet, som regeringen indgik med amterne samt Københavns og Frederiksberg Kommuner den 10. juni 1994. Det blev i denne forbindelse aftalt, at de enkelte amter skulle foretage en sanering af deres ventelister, således at de nye tal fra ventelisteregisteret kunne blive så præcise og aktuelle som muligt.

De ventetider, der fremgår af registeret, giver et retvisende billede af situationen, idet både den gennemsnitlige ventetid og medianventetiden løbende beregnes for patienter, der er afsluttet fra ventelisten i den forudgående måned. Desuden opgøres ventelistens størrelse ved udgangen af hver måned, og for hver enkelt patient angives henvisningsdatoen. Der kan være usikkerhed omkring størrelsen af den aktuelle venteliste, i det omfang amterne og Hovedstadens Sygehusfællesskab ikke løbende sanerer deres ventelister. Denne usikkerhed kan dog også belyses i registeret, når der foreligger indberetninger for en lidt længere periode.

I ventetidsregisteret angives afslutningsårsagen for hver enkelt patient (indlagt ikkeakut, indlagt akut, påbegyndt ambulantly forløb, omvi-

siteret til andet sygehus/anden afdeling, omvisiteret til speciallæg, afsluttet af egen læge, afsluttet på grund af annullering, død, uoplyst eller andet). Oplysningerne i registeret kan detaljeres på forskellig vis. Afslutningsårsagen kan f.eks. fordeles på patientgrupper, afdelinger, sygehuse og amter.

Som det fremgår, er der allerede igangsat en række initiativer med henblik på at få et retvisende billede af ventetider og ventelisternes størrelse.

Sundhedsstyrelsen vil fremover hver måned sende oplysninger om ventetider og ventelister til de enkelte amter og sygehuse med henblik på en ensartet information af borgerne i forbindelse med valg af sygehus.

Spm. nr. S 11

Til skatteministeren (3/10 95) af:

Jes Lunde (SF):

»Vil ministeren oplyse lovgrundlaget for den praksisændring, der er sket i genoptagelsessager, hvor en skatteyder er blevet beskattet af en indkomst, der senere er blevet tilbagebetalt, ligesom det bedes oplyst, om ministeren vil overveje at forøge mulighederne for genoptagelse i sådanne sager via f.eks. en ændring af genoptagelsescirkulæret?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er en gennemgang af praksis i genoptagelsessager i Tidsskrift for Skatter og Afgifter nr. 32, 1995. Heraf fremgår det, at der ikke dispenseres for treårsfristen, jf. skattestyrelseslovens § 4, stk. 1, medmindre der er sket ansvarspådragende fejl i skatteforvaltningens behandling af den sag, der efterfølgende ønskes genoptaget. Det gælder således også, hvor f.eks. en modtager af uddannelsesstøtte efterfølgende har måttet tilbagebetale denne og ikke inden treårsfristen har ansøgt om genoptagelse.

Det er spørgerens opfattelse, at det var fejlagtigt, da man indskrænkede fristen fra fem til tre år, og med den nyeste genoptagelsespraksis må det konkluderes, at treårsfristen svækker den ressourcsevage skatteydere retsstilling og støtter de ressourcestærke fupmagere, skattetænkere

og andre, der balancerer på den tvivlsomme side af retsreglerne.

Den nuværende retstilstand forekommer åbenbart urimelig, og efter spørgerens mening er der akut behov for enten at forøge mulighederne for at søge genoptagelse, eller at fristen atter forlænges til fem år.

Svar (10/10 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Efter skattestyrelsesloven kan skattemyndighederne ikke forhøje en skatteansættelse senere end 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår, hvis ikke den skattepligtige på strafbar måde har forholdt skattemyndighederne skatte-relevante oplysninger, jf. lovens § 35.

Tilsvarende har den skattepligtige ret til at få genoptaget sin skatteansættelse, hvis anmodning herom – vedlagt nye oplysninger, der kan medføre en ændret skatteansættelse – fremsættes inden 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår, jf. lovens § 4.

Disse 3-årige ansættelsesfrister, der gælder fra og med indkomståret 1990, er kortere end de tidligere gældende 5-årige frister.

Baggrunden for afkortningen var bl.a. ønsket om at undgå gamle ansættelsessager, der på mange måder kan være en belastning for både den skattepligtige og for myndighederne.

Om folketingets behandling af lovændringen henvises til Folketingstidende 1989-90; FF. sp. 68, 279, 3381 og 3742; Tillæg A, sp. 193; Tillæg B, sp. 229; Tillæg C, sp. 87.

Ved siden af disse lovregulerede ansættelsesfrister kan der efter praksis administrativt gives tilladelse til nedsættelse af mere end 3 år gamle skatteansættelser.

Denne praksis er baseret på, at det offentlige ikke kan afholde udgifter uden lovhjælp, hvorfor tilladelse som udgangspunkt kun gives, hvor der foreligger ansvarspådragende fejl fra skattemyndighedernes side, således at et erstatningsansvar ved en eventuel domstolsprøvelse må anses for sandsynlig.

Denne praksis for bevillingsmæssig genoptagelse har ikke være helt konsekvent op gennem 1980'erne, men praksis er søgt gjort mere ensartet her i 1990'erne.

Endvidere er der i det såkaldte genoptagelsescirkulære, jf. T&S-cirkulære 1993-9, åbnet for en mindre overskridelse af ansættelsesfristen i tilfælde, hvor hidtidig ligningsmæssig praksis er

blevet tilsidesat ved dom eller ved en Lands-skatte retskendelse.

Jeg har stor sympati for tanken om, at skatte-sager skal søges afsluttet inden for rimelig tid. Derfor forlænger jeg kun nødigt de 3-årige ansættelsesfrister generelt.

På den anden side erkender jeg, at der med så korte frister dels er skatteydere, der fortaber skattenedsættelsesmuligheder, dels skatteydere, der slipper for skatteforhøjelser.

Jeg mener imidlertid, at det ikke er hensigtsmæssigt med en mere almindelig adgang til administrativt at give tilladelse til at nedsætte – eller forhøje – skatteansættelser efter udløbet af de lovfæstede ansættelsesfrister. Det kan skabe retsuskikkerhed og give anledning til et uhen-sigtsmæssigt ressourceforbrug hos myndig-hederne.

Målet er derfor i størst muligt omfang at søge lovfæstet ansættelsesfristerne.

Skattelovrådet arbejder p.t. med spørgsmålet om bl.a. disse fristers sammenhæng med den generelle 5-årige forældelsesfrist, men arbejdet afsluttes næppe i år.

Endvidere overvejes p.t. at fremsætte lovforslag om lempelse af betingelserne for at afbryde ansættelsesfristerne, således at visse mangler ved de i dag gældende korte ansættelsesfrister kan afhjælpes.

Spm. nr. S 13

Til trafikministeren (3/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for, om Post Danmark har iværksat de nødvendige praktiske foranstaltninger for i 1995 at kunne overholde forbudet om krydssubsidiering, jf. koncessionens § 18, stk. 2?«

Begrundelse

Post Danmark blev etableret i februar 1995. Regnskabsreglementet med tilhørende konkurren-cerretlige retningslinjer i henhold til bekendt-gørelse om koncession for Post Danmark § 18, stk. 1, er imidlertid endnu ikke endeligt udfor-met. Derfor bedes ministeren redegøre for, hvil-ke konkrete praktiske skridt Post Danmark har taget for at overholde forbudet mod krydssubsidi-ering.

Svar (16/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Post Danmark har i en redegørelse oplyst føl-gende:

»Det har blandt andet som konsekvens af den af EU-Kommissionen udsendte grønbog om postsektoren og den tilsvarende regulering af telesektoren længe stået klart, at der i en fremti-dig regulering af postvirksomhed ville blive tale om et formaliseret forbud mod konkurrencefor-vidende krydssubsidiering.

Af denne grund, men også for at skabe et for-bedret grundlag for virksomhedsstyringen, tog postvæsenet for år tilbage med bistand fra et eksternt revisionsfirma initiativ til etableringen af et produktøkonomisystem. Systemet danner på basis af en fuld omkostningsfordeling grundlag for, at økonomien i enkelte produk-ter/produktgrupper kan vurderes. Systemet videreudvikles til stadighed med henblik på, at grundlaget for vurderingen af, om der forekom-mer konkurrenceforvidende krydssubsidi-ering, kan være det bedst mulige.

Hertil kommer, at det i overensstemmelse med bemærkningerne til § 8, stk. 4, i forslag til lov om Post Danmark (§ 8, stk. 5, i lov om Post Danmark) indgår i opgaverne for virksomhe-dens eksterne statsautoriserede revisor, at der af denne skal udarbejdes en erklæring bl.a. vedrø-rende Post Danmarks overholdelse af forbudet mod konkurrenceforvidende krydssubsidi-ering.

Uanset at regnskabsreglement og konkurren-cerretlige retningslinjer endnu ikke foreligger, har Post Danmark således løbende taget de skridt, som er skønnet nødvendige for, at der kan foretages en velfunderet vurdering af krydssubsidieringsspørgsmålet.«

Post Danmark nævner samtidig i redegørel-sen, at det indgår i det af bestyrelsen fastlagte værdigrundlag for Post Danmark, at »vi ønsker at konkurrere på fair vilkår. Konkurrenceforvri-dende krydssubsidiering er ikke tilladt – og er heller ikke i Post Danmarks interesse.«

Jeg skal henholde mig til Post Danmarks redegørelse og supplerende henviser til min besvarelse af spørgsmål nr. S 2600 den 20. sep-tember 1995.

Spm. nr. S 14

Til trafikministeren (3/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilke sanktioner vil Trafikministeriet iværksætte mod Post Danmark, hvis selskabet ikke overholder forbudet imod krydssubsidiering i henhold til koncessionens § 18, stk. 2?«

Svar (16/10)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Som oplyst i min besvarelse af spørgsmål nr. S 2600 den 20. september 1995 vil der efter drøftelse med Konkurrencerådet blive fastlagt et regnskabsreglement for Post Danmark med tilhørende konkurrenceretlige retningslinjer, der bl.a. vil udmønte det omhandlede forbud imod krydssubsidiering i henhold til koncessionens § 18, stk. 2.

Såfremt Post Danmarks efterlevelse af regnskabsreglementet med tilhørende konkurrenceretlige retningslinjer giver anledning til påtale fra den statsautoriserede revisors side i forbindelse med dennes gennemgang af 1995-regnskabet, vil min reaktion som udgangspunkt være at kræve en redegørelse fra bestyrelsen om, hvad virksomheden agter at gøre for at leve op til bestemmelserne. Jeg henviser i den forbindelse til lov om Post Danmark (lov nr. 88 af 8. februar 1995), § 8, stk. 5, med tilhørende bemærkninger.

Subsidiært kan jeg vælge at gøre brug af sanktionsmuligheden i lov om postvirksomhed (lov nr. 89 af 8. februar 1995), § 13, stk. 2, jf. tillige koncessionens § 27.

Derudover er det med hjemmel i lov om postvirksomhed fastsat i koncessionens § 28, at Post Danmark kan straffes med bøde for overtrædelse af §§ 8-24.

Spm. nr. S 15

Til trafikministeren (3/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren orientere om baggrunden for, at det er Trafikministeriet og ikke Konkurrencerådet, der skal kontrollere, om Post Danmark overholder gældende regler ved konkurrence med private virksomheder i henhold til koncessionens § 18, stk. 2?«

Svar (16/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Koncessionens § 18, stk. 2, som der henvises til i spørgsmålet, omfatter forbud mod krydssubsidiering fra eneretsområdet til det rene konkurrenceområde.

Når Post Danmark optræder på det rene konkurrenceområde, dvs. hvor virksomheden hverken er tillagt en eneret eller pålagt en befordringspligt, gælder konkurrencelovens §§ 11-14. Post Danmark er herved sidestillet med andre erhvervsvirksomheder, hvad angår Konkurrencerådets beføjelser på det rene konkurrenceområde. Jeg henviser i øvrigt til lov om Post Danmark (lov nr. 88 af 8. februar 1995), § 11, stk. 4, med tilhørende bemærkninger, samt til § 13, stk. 1.

At det er mig, der efter drøftelse med Konkurrencerådet fastsætter regnskabsreglementet med tilhørende konkurrenceretlige retningslinjer og fører tilsyn med samme, skyldes det enkle forhold, at regnskabsreglementet og de konkurrenceretlige retningslinjer også omfatter eneretsområdet og de områder, der er pålagt befordringspligt, men hvor de pågældende forsendelsesarter i øvrigt kan udbydes af andre end Post Danmark.

Spm. nr. S 16

Til trafikministeren (3/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilke konkurrenceretlige problemer kan fusionen mellem GiroBank og Bikuben og i særdeleshed den fusionerede banks forhold til Post Danmark give anledning til, og hvordan vil ministeren søge disse problemer afklaret og løst?«

Svar (16/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg kan svare, at regeringen vil arbejde for en løsning, hvorefter den nye bank viderefører GiroBanks samarbejde med Post Danmark om benyttelse af posthusnettet, idet det nuværende samarbejde er af afgørende betydning for oprettholdelsen af et landsdækkende posthusnet på økonomisk forsvarlige vilkår.

Hvad angår konkurrencerettlige forhold, kan jeg tilføje, at regeringen vil drage omsorg for, at samarbejdet mellem den nye bank og Post Danmark ikke virker konkurrenceforvridende.

ønskes en præcis angivelse af den bevillingsmæssige og juridiske hjemmel, efter hvilken DSB har ydet Kulturby 96 sponsorstøtte på 3 mio. kr.

Spm. nr. S 17

Til finansministeren (3/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvad agter ministeren at gøre, efter at Europa-Kommissionen har underkendt den del af regeringens aftale fra juni 1996 med Københavns Kommune, hvoraf det fremgik, at Københavns Kommune skulle overdrage sin edb-enhed og sine edb-opgaver til et aktieselskab, hvor Datacentralen skulle være medaktionær?«

Svar (12/10 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg er bekendt med, at Københavns Kommune for øjeblikket overvejer, hvorledes man efter at have modtaget Europa-Kommissionens afgørelse skal forholde sig til spørgsmålet om varetagelse af kommunens edb-opgaver.

Europa-Kommissionen har konkluderet, at en 4-årig kontrakt mellem Københavns Kommune og det påtænkte edb-aktieselskab – som en overgangsordning inden edb-opgaverne sendes i udbud – vil være i strid med tjenesteydelsesdirektivet.

Jeg vil foreløbig afvente resultatet af Københavns Kommunes overvejelser.

Spm. nr. S 18

Til trafikministeren (4/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Med hvilken bevillingsmæssig og juridisk hjemmel har DSB ydet Kulturby 96 sponsorstøtte på 3 mio. kr.?«

Begrundelse

Besvarelsen af spørgsmål nr. S 2646 i folketings-samlingen 1994-95 er ikke fyldestgørende. Der

Svar (16/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Ud over at henvise til mit tidligere svar, jf. spørgsmål nr. S 2646, skal jeg henvise til finansministerens svar på det næsten enslydende spørgsmål nr. S 19. Hvad angår hjemmels-spørgsmålet, skal jeg særligt pege på finansministerens redegørelse for betydningen af DSB's status som statsvirksomhed.

Spm. nr. S 19

Til finansministeren (4/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Med hvilken bevillingsmæssig hjemmel har DSB ydet Kulturby 96 sponsorstøtte på 3 mio. kr.?«

Svar (12/10 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

DSB har som erhvervsdrivende virksomhed en særlig bevillingsmæssig status som nettostyret statsvirksomhed.

Det indebærer, at DSB i konkurrence med andre trafikanter skal søge at få det bedst mulige driftsresultat for derved at reducere driftstilskudsbehovet mest muligt. Der ligger også heri, at DSB skal optræde som den forretningsmæssige virksomhed, det er hensigten den skal være.

Bevillingskategorien statsvirksomhed er i statens budgetvejledning af 1995 afgrænset således:

»Statsvirksomhed anvendes, hvor den statslige virksomhed som helhed har et forretningsmæssigt præg, og hvor der som følge heraf ønskes givet virksomhedens ledelse en øget frihed til at tilpasse aktiviteten til markedsmæssige forhold.« (p. 20)

Tilskuddet til Kulturby 96 må ses som et led i den imagepleje, som tilsvarende private virksomheder også foretager. Jeg er af den opfattelse, at DSB's dispositioner i denne sag falder

inden for rammer, som er forenelige med DSB's status som forretningsvirksomhed.

Spm. nr. S 20

Til justitsministeren (4/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Har GiroBank i henhold til lov om vagtvirksomhed den fornødne autorisation til at formidle værditransport?«

Foreløbigt svar (10/10 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Rigspolitichefen om en udtalelse.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 23

Til trafikministeren (4/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er der i Post Danmark etableret en økonomisk model, som sikrer en klar og entydig opgørelse af omkostningerne i forbindelse med leverancer fra Post Danmark til GiroBank A/S, eller foregår afregningen efter summariske beregninger, skønsmæssige fordelinger eller rentemarginale beregninger?«

Svar (18/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Der er i Post Danmark tilvejebragt en omkostningsmodel, som på detaljeret måde fordeler omkostningerne i posthusnettet i forbindelse med varetagelsen af henholdsvis postforretninger og GiroBankforretninger.

Modellens fordeling af omkostninger er blandt andet baseret på studier af den tid, der anvendes til de forskellige forretninger på posthusene. Da omkostningsallokeringen samtidig er afhængig af mængden af de enkelte forretninger, tager modellen løbende højde for udvik-

lingen i mængden og den relative fordeling af afsætningen af produkter.

Der indgår ikke i modellen rentemarginale betragtninger, men alene sådanne fordelinger af omkostningerne, som er i overensstemmelse med de af et statsautoriseret revisionsfirma certificerede beregningsprincipper og metoder.

Der henvises i øvrigt til lov om Post Danmark (lov nr. 88 af 8. februar 1995), § 3, stk. 3, med tilhørende bemærkninger. Det fremgår heraf blandt andet, at samarbejdet mellem Post Danmark og GiroBank A/S, der før Postvæsenets omdannelse til Post Danmark primært var baseret på, at der ved levering af ydelser for GiroBank A/S skulle opnås omkostningsdækning tillagt en rimelig fortjeneste, nu er gjort fuldt ud forretningsmæssig. Det betyder, at der, ud over et omkostningsbaseret samarbejde, nu også er et samarbejde baseret på omkostningsdækning og provisionsbetaling på baggrund af opnåede resultater.

Spm. nr. S 24

Til trafikministeren (4/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvorledes indgår driftsøkonomiske afskrivninger i omkostningsopgørelsen i forbindelse med leverancer fra Post Danmark til GiroBank A/S, efter hvilket princip foretages afskrivningerne og på hvilket grundlag samt over hvilket åremål for henholdsvis bygninger, biler og øvrigt driftsmateriel?«

Svar (18/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Post Danmark har oplyst følgende:

»De driftsøkonomiske afskrivninger i omkostningsopgørelserne i forbindelse med samarbejdet med GiroBank A/S indgår for bygningers vedkommende gennem fordelingen af huslejudgifterne forbundet med posthusnettet.

Post Danmarks egne bygninger afskrives i gennemsnit over 30 år, og den investerede kapital forrentes.

De kundevedtede edb-tekniske anlæg i posthusnettet, PosthusTerminalSystemet, ejes af GiroBank A/S og afskrives derfor ikke af Post Danmark.

Afskrivninger på biler og øvrigt driftsmateriel indgår i de tilfælde, hvor det er relevant, som f.eks. ved særlig aftale om afhentning af kontanter for GiroBank A/S. Biler afskrives over 5 år. Afskrivningsprofilen for øvrigt driftsmateriel afhænger af, hvilket materiel der er tale om. Afskrivningsprofilen kan være op til 8 år.

Generelt foretages afskrivninger i Post Danmark lineært og med udgangspunkt i anskaffelsessum.«

Spm. nr. S 43

Til finansministeren (5/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvor mange turnusundersøgelser iværksætter og gennemfører Finansministeriet i gennemsnit om året, og hvordan følger ministeriet disse undersøgelser op?«

Svar (12/10 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Finansministeriet har i de senere år gennemført omkring 4 turnusundersøgelser om året. Af vedlagte bilag fremgår det, hvilke turnusundersøgelser der er gennemført siden 1990.

Opfølgning på turnusundersøgelserne er den enkelte ministers ansvar. Finansministeriets opfølgning på turnusrapporter kan foregå på forskellig måde. Typisk vil anbefalinger vedrørende organisatoriske og ledelsesmæssige problemstillinger blive iværksat umiddelbart, ligesom der i de undersøgelser, hvor der er anbefalinger af bevillingsmæssig karakter, vil ske en opfølgning i forbindelse med Finansministeriets almindelige finanslovarbejde. Endelig er der eksempler på, at turnusundersøgelser har været brugt som baggrund for et egentligt udvalgsarbejde på et givent område.

Bilag

Finansministeriet

Den 9. oktober 1995

Gennemførte turnusundersøgelser siden 1995

1990 Staten bygger. En turnusgennemgang af statens byggeadministration

1990 Kontrol med levnedsmidler

1990 Modernisering af universiteternes ledelse

1990 Teateruddannelserne i Danmark

1990 Esbjerg Politi. Service, publikumsbetjening og skriftlig kommunikation

1991 Ledelsesstrukturen og Administrationsafdelingen på Danmarks Meteorologiske Institut

1991 Kunstakademiet og Arkitektskolen i Århus

1991 Statens indkøbsvirksomhed

1991 Kulturministeriet

1992 Kommunernes administration af sociale ydelser – ressourceforbrug og produktivitet

1993 Mellempfolkeligt Samvirkes forberedelse og uddannelse af ulandsfrivillige

1993 Undersøgelser af sygefravær i statsinstitutioner

1993 Dansk Røde Kors. Undersøgelse af administrationen i Dansk Røde Kors

1994 Tøjhusmuseet

1994 Ligestillingsrådets sekretariat

1994 Direktoratet for Udlændinge

1994 Administration af Statens Uddannelsesstøtte

1995 Statsamterne

1995 Politiet: Den administrative tilrettelæggelse af politiets arbejde

I 1995 afsluttes endvidere to igangværende turnusundersøgelser af henholdsvis Danmarks Statistik og EF-direktoratet.

Spm. nr. S 57

Til arbejdsministeren (9/10 95) af:

Helge Sander (V):

»Hvilke kommentarer har ministeren i relation til rådighedsreglernes effektivitet i forbindelse med et konkret arrangement i Odense Congress Center den 23. september 1995, hvor 63 tjenere forud for arrangementet meldte afbud og 50 ud af 120 tilsagte tjenere fuldstændig udeblev ved arrangementets start, og vil ministeren oplyse, – hvilken begrundelse den enkelte tjener eller grupperinger af tjenere havde for at udeblive, – hvilken konsekvens det får for hver enkelt af de 123 tjenere, som ikke stod til rådighed for arbejdsmarkedet den 23. september 1995, og er det ministerens indtryk, at denne episode fra Odense er enestående i restaurationsbranchen?«

Foreløbigt svar (19/10 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har rettet henvendelse til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, som har oplyst, at der på grundlag af avisomtalerne om hændelsen i Odense Congress Center allerede er iværksat en undersøgelse af sagen.

Direktoratet har i denne forbindelse foreløbig konstateret, at 53 af de personer, der sagde nej eller meldte afbud, er medlem af en arbejdsløshedskasse. I alle disse tilfælde har Arbejdsformidlingen sendt underretninger om den negative hændelse til de respektive arbejdsløshedskasser.

Arbejdsløshedskasserne er på grundlag af Arbejdsformidlingens underretning forpligtet til – i hvert enkelt tilfælde – at undersøge og vurdere, om medlemmerne har haft en gyldig grund til at afslå/udeblive fra det formidlede arbejde. De medlemmer, som ikke har haft en gyldig grund, vil som minimum blive pålagt en 1-uges effektiv karantæne. Er der tale om gentagne afslag, eller at medlemmerne generelt ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, vil de helt miste retten til dagpenge.

Direktoratet har oplyst, at direktoratet som led i det intensiverede rådighedstilsyn vil kontrollere de 53 sager fra Odense Congress Center, når arbejdsløshedskasserne har haft den fornødne tid til at behandle sagerne.

Jeg har bedt direktoratet om en orientering, så snart sagerne er blevet undersøgt, og jeg har

samtidig bedt om at få oplyst, om der er tale om en enkeltstående episode.

Jeg er umiddelbart noget overrasket over det meget store antal negative formidlinger, som tilsyneladende foreligger i denne sag. Jeg finder det dog rigtigst at undlade at kommentere sagen yderligere, før resultatet af direktoratets undersøgelse foreligger.

Spm. nr. S 10

Til boligministeren (3/10 95) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Vil ministeren vurdere, i hvor mange tilfælde kommunerne i de sidste år har valgt at renovere eksisterende byggeri med statstilskud i situationer, hvor det samfundsøkonomisk inden for en f.eks. 10-årig horisont ville have kunnet betale sig at nedrive og bygge nyt i stedet, og vil ministeren desuden vurdere, hvor mange byggerier der i øjeblikket planlægges renoveret, hvor kommunerne ville foretrække nedrivning, hvis tilskudsmulighederne var de samme som ved renovering?«

Begrundelse

Som tilskudsreglerne er i dag, får kommunerne tilskud til renovering, men ikke til nedrivning og nybyggeri. Der vil derfor i visse situationer blive foretaget renovering frem for nedrivning af rent kassetækningsmæssige grunde med skadevirkning for samfundet til følge.

Svar (9/10 95)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg går ud fra, at spørgsmålet er stillet i relation til den seneste uges medieomtale af den forestående renovering af en række almenyttige bebyggelser.

Jeg kan hertil generelt sige, at renoveringen er et led i den igangværende byudvalgsindsats til social genopretning af problemramte boligområder.

Renoveringen indgår som et led i den helhedsplan for en langsigtet, bæredygtig udvikling, der udarbejdes for hver enkelt boligafdeling. Disse detaljerede helhedsplaner udarbejdes

i et tæt samarbejde mellem de involverede parter: beboere, boligselskab, kommune og Boligselskabernes Landsbyggefond.

Jeg har dermed naturligvis ikke grundlag for at vurdere, hvorvidt der er tilfælde, hvor en samfundsøkonomisk, langsigtet vurdering ville pege på nedrivning som den bedste løsning. Men jeg må gå ud fra, at den helhedsplan, som udarbejdes af de involverede parter, der har det lokale kendskab, er egnet til at frembringe den ønskede langsigtede, bæredygtige udvikling i boligafdelingen. Man skal i den forbindelse samtidig være opmærksom på, at såvel kommune som garant for belåningen og Landsbyggefonden som støttebetaler har et væsentligt økonomisk engagement i de renoveringer, der nu påtænkes gennemført.

Jeg vil samtidig pege på, at uanset at investeringer i størrelsesordenen 200.000-300.000 kr. pr. bolig kan synes voldsomt, så er der ingen sammenligning med de omkostninger, der ville følge af en nedrivning, idet der dels skulle ske indfrielse af indestående belåning, dels skulle ske såvel midlertidig som permanent genhusning af et betydeligt antal familier. Dette sidste ville indebære opførelse af nyt støttet byggeri (anskaffelsessummen for en ny, almennyttig bolig er i dag i størrelsesordenen 750.000 kr.).

Og det er vel den egentlige kerne i sagen. Der er i dag i mange egne af landet en stor og stigende boligefterspørgsel (bl.a. på grund af udviklingen med stadigt mindre husstande), og der kan derfor *ikke* rives ned, uden at der genopføres nyt.

Spørgsmålet om nedrivning kan derfor efter min opfattelse kun blive aktuelt i de få områder, hvor boligefterspørgslen er stagnerende, jf. eksempelvis situationen i Rødby (også omtalt i dagspressen). Det er da også alene i helhedsplanen for den pågældende afdeling i Rødby, at der været udtrykt ønske om en nedrivning som alternativ til renovering, idet man ikke her vurderer at have behov for de pågældende boliger.

Vi står imidlertid over for en omfattende bosætningsindsats i relation til særlig de mange bosniske flygtninge, og jeg er derfor som udgangspunkt meget tøvende over for, at man i en sådan situation nedriver boliger. I den konkrete situation i Rødby overvejer jeg derfor – også i samarbejde med indenrigsministeren – hvordan der kan skabes en alternativ løsning.

Spm. nr. S 3

Til socialministeren (3/10 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvad er ministerens kommentarer til oplysningerne i Socialpædagogen 18/95 om, at der er 300 voksne udviklingshæmmede på venteliste i amterne, og hvad påtænker ministeren at gøre, for at amterne kommer til at leve op til bilstandslovens § 112 om, at »Amtsrådet skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på institutioner for voksne udviklingshæmmede«?»

Begrundelse

Bilstandslovens § 112 understreger, at der skal være det nødvendige antal pladser til fysisk og psykisk udviklingshæmmede voksne. Men ifølge Socialpædagogen 18/95 er i øjeblikket 300 voksne handicappede på venteliste i amterne. Selv om ikke alle på ovennævnte venteliste har et akut behov for en plads, skal man være klar over, at flere af disse i dag venter på et børnehjem eller hjemme hos deres forældre. I disse tilfælde kan der selvsagt være tale om relativt gamle forældre på mellem 70 og 85 år, dvs. en forældregruppe med færre fysiske og psykiske ressourcer.

Svar (10/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Vi ved, at ca. 9.000 personer i dag bor i en institution efter bilstandslovens § 112, men vi kender ikke, ud fra den almindelige statistik, antallet af personer, der på grund af pladsmangel eller andre forhold ikke har kunnet tilbydes en institutionsplads. Det er derfor interessant, at Socialpædagogen nu har lavet en opgørelse over problemet.

På handicapområdet må antallet af institutionspladser ses i sammenhæng med den generelle udbygning af kommunale bofællesskabstilbud og andre støttetilbud til personer med handicap, geografiske forhold, brugernes generelle ønsker til udformningen af tilbudene, amternes målsætninger og muligheder m.v. Spørgsmålet om ventelister i institutionerne kan således ikke betragtes isoleret, men må ses i sammenhæng med den øvrige udvikling og indsats på området.

Gennem de sidste 15 år er der sket meget på handicapområdet. Udlægningen af særforsorgen til amter og kommuner, indførelsen af mulighed for kommunerne for at etablere boliger til bl.a. personer med handicap efter ældre- og handicapboliglovgivningen og indførelsen af mulighed for kommunerne for at give personer med handicap tilbud om ophold i bofællesskab har medført, at amter og kommuner har etableret mange forskellige tilbud til personer med handicap. Der er således i denne periode sket omfattende ændringer af de tilbud, der stilles til rådighed for personer med handicap, i retning af mere selvstændige og aktive livsformer for de handicappede, der tidligere ville være henvist til mere ensartede og totale omsorgstilbud.

Socialministeriet har for nylig iværksat en undersøgelse af udviklingen af de tilbud, der stilles til rådighed for mennesker med vidtgående handicap. Undersøgelsen er blevet forberedt i samarbejde med De Samvirkende Invalideorganisationer, Socialpædagogernes Landsforbund, Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg Kommuner og Boligministeriet.

I første omgang er der tale om en pilotundersøgelse, der skal munde ud i en foreløbig rapport, som vil foreligge inden udgangen af 1995. Pilotundersøgelsen udføres af Socialt Udviklingscenter, Storkøbenhavn, i samarbejde med Statens Byggeforskningsinstitut.

Ventelisteproblematikken indgår ikke særskilt i oplægget til pilotundersøgelsen, men må forventes besvaret af de kommunale og amtslige interviewpersoner. I oplægget til den efterfølgende undersøgelse vil ventelistespørgsmålet blive taget op.

For øvrigt kan jeg oplyse, at Center for Ligebehandling af Handicappede har iværksat en ventelisteundersøgelse for at belyse omfanget af voksne handicappede (over 18 år), der befinder sig på § 96-institutioner for børn og unge. Centret har herudover netop rettet henvendelse til Amtsrådsforeningen angående venteliste-problematikken i øvrigt.

På baggrund af de igangværende undersøgelser mener jeg, at vi må vente med egentlige initiativer på området, indtil resultaterne foreligger. Der skal dog ikke herske nogen tvivl om, at jeg er meget opmærksom på problemstillingen, som også vil indgå i udvalget om bistandslovens serviceydelser.

Spm. nr. S 8

Til boligministeren (3/10 95) af:

Villy Søvnald (SF):

»Agter ministeren, som foreslået af Jacob Buksti (S), at tage et hurtigt politisk initiativ for at sikre en rimelig behandling af de mange, der bor til leje i den ældre boligmasse, og som i dag rammes af den stigende brug af »det lejedes værdi« frem for omkostningsbestemt husleje?»

Svar (9/19 95)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Indledningsvis bemærkes, at jeg går ud fra, at der med henvisningen til Jacob Bukstis forslag tænkes på det forslag, som figurerer i Jacob Bukstis indlæg i Det Fri Aktuelt den 27. september 1995.

Jacob Buksti hævder her, at mange lejere i den ældre private boligmasse står over for »store, urimelige huslejestigninger uden hensyn til det lejedes værdi og generelle vedligeholdelsesstandard«.

Jacob Buksti henviser til den problemstilling, som vedrører lejefastsættelsen ved genudlejning af moderniserede lejligheder i de regulerede kommuner, og som jeg naturligvis er opmærksom på.

Efter boligreguleringslovens § 5, stk. 1, må lejen ved lejeaftalens indgåelse ikke fastsættes til et beløb, der væsentligt overstiger det lejedes værdi.

Desuden gælder, at der ikke kan aftales en leje eller lejevilkår, der efter en samlet bedømmelse er mere byrdefulde for lejeren end de vilkår, der gælder for andre lejere i ejendommen, jf. § 5, stk. 4.

Udgangspunktet er herefter, at lejen ved genudlejning ikke kan fastsættes til et højere beløb end den omkostningsbestemte leje, som betales for tilsvarende lejligheder i ejendommen.

Der har igennem en periode imidlertid udviklet sig en praksis, hvorefter ledige lejligheder moderniseres og genudlejes til en aftalt leje svarende til det lejedes værdi. Det lejedes værdi er typisk højere – og ofte betydeligt højere – end den omkostningsbestemte leje.

Grundlaget for denne praksis har været, at lejligheden er moderniseret i et sådant omfang, at der ikke længere er grundlag for at sammenligne med de øvrige ikkemoderniserede lejligheder i ejendommen.

Jeg er – som allerede nævnt – opmærksom på problemet. Jeg er imidlertid ikke umiddelbart indstillet på at tage initiativ til en lovændring.

Dette skyldes flere forhold. For det første verserer der en sag for Højesteret vedrørende den omhandlede problemstilling, og jeg ser gerne, at denne dom indgår i overvejelserne.

For det andet har jeg hæftet mig ved, at parterne i forbindelse med lejelovsforhandlingerne i foråret 1994 var bekendt med, at de nye regler om lejeregulering i småejendomme kun ville stoppe praksis med lejeværdifastsættelse for moderniserede lejemål i småejendomme, uden at det samme indførtes for lejemål i større ejendomme.

For det tredje er det umiddelbart min opfattelse, at det ikke på det foreliggende grundlag er hensigtsmæssigt at fremsætte lovforslag om så centralt et element som lejeværdifastsættelsen, så længe Lejelovskommissionen arbejder.

Jeg vil dog samtidig understrege, at jeg i øjeblikket følger udviklingen meget nøje og har igangsat nogle undersøgelser for at danne mig et billede af praksis på dette område. Resultatet af de igangsatte undersøgelser kan føre til, at jeg vil foreslå en lovændring, idet jeg selvfølgelig – ligesom bl.a. spørgeren og Jacob Buksti – lægger vægt på at »holde fast i« den lejerbeskyttelse, som ligger i den omhandlede bestemmelse.

Spm. nr. S 9

Til økonomiministeren (3/10 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Overvejer ministeren en præcisering af § 10 c, stk. 2, i lov nr. 842 af 20. december 1989 om ændring af lov om realkreditinstitutter, lov om indeksregulerede realkreditlån og lov om realkreditlignende lån og andelsboliglån m.v.?«

Begrundelse

En dom afsagt den 7. juli 1995 af Københavns Byrets afdeling B viser, at der ikke er overensstemmelse mellem loven og den afsagte dom (sag nr. B 842/1994, Palle Konradsen mod Realkredit Danmark A/S).

Svar (6/10 95)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Ifølge den pågældende lov kunne lån til indfrielse af lån i tvangsauktionstruede ejendomme ikke ydes efter den 30. april 1992.

Da der ikke længere er adgang til at yde de pågældende lån, ses der ikke at være anledning til at overveje en præcisering af den omhandlede bestemmelse.

Spm. nr. S 86

Til socialministeren (12/10 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvorledes fortolker ministeren reglerne for at få tildelt en invalidebil ifølge bekendtgørelse nr. 886 af 11. december 1986 om støtte til køb af bil efter bilstandslovens § 58?«

Begrundelse

En kvindelig invalidepensionist med højeste førtidspension fra Hammel har fået afslag på en ansøgning om invalidebil med den begrundelse, at hun ikke har en erhvervsindtægt, så hun kan forsørge sig selv.

Kvinden fik leddegigt som 25-årig i 1976 og pension i 1977 og har således fået højeste pension siden, har udtalte ledforandringer i fødder, fodled, knæ og hofter, under halv muskelkraft i højre side og under en tredjedel i venstre.

Svar (19/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at en kvindelig invalidepensionist fra Hammel med højeste førtidspension har fået afslag på en ansøgning om invalidebil med den begrundelse, at hun ikke har en erhvervsindtægt, så hun kan forsørge sig selv. Det er endvidere oplyst, at kvinden fik leddegigt som 25-årig i 1976 og pension i 1977, og hun har således fået højeste pension siden. Hun har udtalte ledforandringer i fødder, fodled, knæ og hofter, har under halv muskelkraft i højre side og under en tredjedel i venstre.

Det fremgår af Socialministeriets bekendtgørelse nr. 886 af 11. december 1986, § 1, at støtte til køb af bil kan ydes til personer med en varig nedsættelse af funktionsevnen, der i væsentlig grad forringer evnen til at færdes eller i væsentlig grad vanskeliggør muligheden for at opnå eller fastholde et arbejde eller gennemføre en uddannelse uden brug af bil.

Det er endvidere en betingelse for støtte, at ansøgeren har et kørselsbehov, der ikke mere hensigtsmæssigt kan tilgodeses ved andre ordninger.

Støtte på erhvervs-mæssigt grundlag, dvs. når bilen skal benyttes til og fra arbejde, forudsætter, at ansøgeren skaffer sig et væsentligt bidrag til forsørgelsen, jf. bilbekendtgørelsens § 2, nr. 1. Der er ikke i regelsættet en fast grænse for, hvad der forstås ved et »væsentligt bidrag«, men det er en forudsætning, at der ikke er tale om et helt ubetydeligt beløb. I praksis benyttes ofte et beløb svarende til mellemste førtidspension som rettesnor.

I den konkrete sag er det formentlig vurderet, at kvinden ikke opfylder betingelserne for støtte på erhvervs-mæssigt grundlag, fordi hun modtager højeste førtidspension og derfor ikke har et kørselsbehov i forbindelse med erhvervsarbejde, hvorved hun skaffer sig et væsentligt bidrag til forsørgelsen.

Hvis bilen ikke skal benyttes dagligt til og fra arbejde, er der i regelsættet mulighed for at yde støtte til såkaldt »trivselsbil«, dvs. når ansøgeren har en varig nedsættelse af funktionsevnen, der i væsentlig grad forringer evnen til at færdes, og *samtidig* har et kørselsbehov, hvis opfyldelse i væsentlig grad afhjælper følgerne af lidelsen og letter den daglige tilværelse.

Der kan ikke opstilles faste retningslinjer for, hvornår der er tale om en væsentlig nedsættelse af funktionsevnen, og hvornår der foreligger et kørselsbehov. Bedømmelsen heraf beror på en samlet vurdering af den enkelte ansøgers situation, hvori indgår oplysninger om såvel helbreds-mæssige som sociale forhold, f.eks. boligens placering i forhold til offentlige trafikmidler og indkøbsmuligheder, familiens størrelse og sammensætning, omfanget af kørselsbehov til og fra fritidsaktiviteter m.v.

Jeg har som minister ikke mulighed for at tage stilling til vurderinger og afgørelser i konkrete sager om hjælp efter bistandsloven. I sager om støtte til køb af bil er det revaliderings- og pensionsnævnet, der træffer afgørelse efter indstilling fra kommunen. Nævnets afgørelse kan

ankes til Den Sociale Ankestyrelse inden for en frist af 4 uger.

Spm. nr. S 36

Til skatteministeren (5/10 95) af:

Bodil Thrane (V):

»Vil ministeren begrunde, hvorfor der i investeringsfondslovens § 5, stk. 5, og i etableringskontolovens § 4, stk. 1, er begrænsninger med hensyn til placering af de opsparede midler?«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses i forhold til placeringsmulighederne for pensionsmidler, jf. lov om banker og sparekasser kapitel 9 a (jf. pensionsbeskatningslovens § 11 A, stk. 1, nr. 3, samt § 12, nr. 1, 3 og 4. pkt.).

Spørgeren har erfaret, at banker i mange tilfælde betaler en meget lav rente på investeringsfunds-konti og etableringskonti, hvilket eventuelt kunne være en følge af manglende alternativer for placering af midlerne.

Svar (12/10 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Indskud på etableringskonto eller investeringsfunds-konto skal ske på særlig konto i dansk bank, sparekasse eller andelskasse. Hverken etableringskontoloven eller investeringsfundsloven åbner mulighed for, at indestændet anbringes i værdipapirer, som det er tilfældet med pensionsbeskatningsloven. Dette er navnlig begrundet i ordningernes forskellige sigte.

Ordningerne for etableringskonti og investeringsfunds-konti sigter mod henholdsvis etablering af selvstændig erhvervs-virksomhed og investering i eksisterende erhvervs-virksomhed. Ved anvendelse af ordningerne opnår skatteyderen en umiddelbar skattebegunstigelse, idet henlæggelse efter ordningerne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Henlæggelserne anvendes til forlods afskrivning ved anskaffelse af afskrivningsberettigede aktiver. Der er fastsat forholdsvis korte frister for anvendelsen af indskuddene, hvorimod reglerne for pensionsopsparing tager hensyn til, at pen-

sionsopsparing er væsentlig mere langsigtet. Det vil indebære en administrativ belastning at udvide området for placering af etableringskonti- og investeringsfondsmidler. Desuden er henlæggelse til etableringskonti og investeringsfonds ikke i sig selv en investering, som det er tilfældet med en pensionsopsparing. Indeståendet skal sikre skattekravet i de tilfælde, hvor der skal ske efterbeskatning af henlæggelserne.

Hvilken rente det enkelte pengeinstitut giver for indskud på disse særlige konti, er i øvrigt et forhold mellem det enkelte pengeinstitut og den enkelte kunde og afhænger i sidste ende af konkurrencen pengeinstitutterne imellem. Der er ikke noget i skattereglerne, der hindrer kunderne i at flytte deres indskud fra ét pengeinstitut til et andet med henblik på at opnå en bedre forrentet placering.

Spm. nr. S 49

Til boligministeren (6/10 95) af:

John Vinther (KF):

»Er det korrekt, at der i boligministerielt regi er udfærdiget en bekendtgørelse, hvorefter unge bosniske asylsøgere, der har fået meddelt afslag på asyl, får adgang til optagelse på kollegieværelser, og vil ministeren i bekræftende fald redegøre for indholdet af den pågældende bekendtgørelse?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Søndagsavisen den 24. september 1995.

Svar (13/10 95)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg kan bekræfte, at der som en del af udmøntningen af Indenrigsministeriets 1. delrapport vedrørende integration af bosniske krigsflygtninge i Danmark er foretaget en ændring i den eksisterende bekendtgørelse om unge flygtninges adgang til at opnå bolig på visse kollegier.

I forbindelse med integrationen af de bosniske krigsflygtninge er der i udlændingeloven indsat en ny bestemmelse, § 9, stk. 2, nr. 5. Efter denne bestemmelse meddeles der opholdstillad-

delse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., som på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i det område, vedkommende ellers kan vende tilbage til, må antages at have behov for fortsat midlertidig beskyttelse her i landet.

Personkredsen i bekendtgørelsen om unge flygtninges adgang til at opnå bolig på visse kollegier er udvidet således, at unge bosniere, der får opholdstilladelse efter ovennævnte bestemmelse i udlændingeloven, får samme muligheder som de øvrige unge udlændinge, der er omfattet af bekendtgørelsen, til at opnå bolig i kollegier, som er opført før 1. januar 1978.

Jeg kan supplerende oplyse, at bekendtgørelsen om unge flygtninges adgang til at opnå bolig på visse kollegier indebærer, at de unge udlændinge, som er omfattet af bekendtgørelsen, får mulighed for på lige fod med danske uddannelsessøgende at få tildelt en bolig på kollegier, som er opført før 1. januar 1978 – dog kun for en periode på maksimalt 18 måneder.

Bekendtgørelsen indebærer endvidere, at unge udlændinge, som er omfattet af bekendtgørelsen, og som fremviser dokumentation for, at de modtager undervisning med henblik på at bestå Dansk Prøve 2, får mulighed for på lige fod med danske uddannelsessøgende at få tildelt en bolig på kollegier, som er opført før 1. januar 1978, for den periode hvori de modtager undervisning.

Bekendtgørelsesændringen indebærer således, at unge bosniere med opholdstilladelse i Danmark efter de nye regler i udlændingeloven får mulighed for på lige fod med andre flygtninge og danske studerende at søge optagelse på de »gamle« kollegier med tilsagn før 1.1.1978, i alt omkring 15.000 kollegieværelser.

Det skal bemærkes, at de nævnte unge bosniere allerede efter de nugældende regler har mulighed for at opnå bolig i en af de »nye« ungdomsboliger med tilsagn efter 1.1.1978. Dette hænger sammen med, at den berettigede personkreds til disse ungdomsboliger ud over unge uddannelsessøgende er andre unge med særligt behov. Det kan oplyses, at der er i alt omkring 35.000 »nye« ungdomsboliger.

Jeg vil således gerne understrege, at der *ikke* som nævnt i den omtalte artikel i Søndagsavisen er tale om særbehandling af bosniere, men om at ligestille bosniere med de flygtninge, der er omfattet af de gældende regler, og med unge uddannelsessøgende i bred forstand – både faglige og boglige uddannelsessøgende – ved

ansøgning om bolig i et af de ovennævnte »gamle« kollegier/ungdomsboliger.

Spm. nr. S 50

Til boligministeren (6/10 95) af:

John Vinther (KF):

»Hvis det er korrekt, at der er lavet en bekendtgørelse om unge bosniske asylsøgere adgang til optagelse på kollegieværelser, vil ministeren da oplyse, hvor mange unge bosniske asylsøgere der i medfør af bekendtgørelsen forventes at opfylde kriterierne for optagelsen inden for de næste 6 måneder?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 49.

Svar (13/10 95)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg har fra Indenrigsministeriet fået oplyst, at det drejer sig om ca. 3 unge bosniere, som inden for de næste 6 måneder som følge af den netop foretagne ændring af bekendtgørelsen vil opfylde betingelserne for at opnå adgang til at få en bolig i de »gamle« ungdomsboligbebyggelser.

Spm. nr. S 51

Til boligministeren (6/10 95) af:

John Vinther (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange unge bosniske flygtninge der allerede har fået meddelt asyl, og som derfor ifølge gældende regler vil være berettiget til kollegieværelser, samt hvor mange unge bosniske asylsøgere, der forventes at få meddelt asyl inden for de næste 6 måneder og således ligeledes vil være berettiget til kollegieværelser?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 49.

Svar (13/10 95)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg har fra Indenrigsministeriet fået oplyst, at 2.129 unge bosniere har fået meddelt asyl, og at et tilsvarende antal unge bosniere forventes at få meddelt asyl inden for de næste 6 måneder.

Spm. nr. S 52

Til boligministeren (6/10 95) af:

John Vinther (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt det er korrekt, at unge bosniske asylsøgere, hvad enten de har fået meddelt asyl eller fået meddelt afslag på asyl, vil kunne kategoriseres under reglerne for unge med såkaldte særlige behov og derfor vil kunne komme i betragtning til optagelse på kollegier forud for andre?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 49.

Svar (13/10 95)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg skal henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 49, hvoraf det fremgår, at unge bosniere med asyl eller alene med opholdstilladelse allerede efter de hidtidige regler har mulighed for at opnå bolig i en af de »nye« ungdomsboliger med tilsagn efter 1.1.1978. Dette hænger som nævnt sammen med, at den berettigede personkreds til disse ungdomsboliger ud over unge uddannelsessøgende er andre unge med særligt behov.

Jeg vil imidlertid gerne understrege, at der *ikke* er tale om særbehandling af de unge bosniere, men om, at de på lige fod med danske unge med et særligt boligsocialt behov har mulighed

for at søge en bolig i en af de »nye« ungdomsboliger med tilsagn efter 1.1.1978.

Spm. nr. S 12

Til forsvarsministeren (3/10 95) af:

Henning Urup (V):

»Kan ministeren oplyse omfanget af branden på Skive Kaserne, samt hvor meget det vil koste forsvaret at genopføre de brændte bygninger, og vil det af hensyn til forsvarets økonomi ikke være fornuftigt at revurdere RAG-rapporterne ud fra den nye situation?«

Svar (11/10 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Ved branden på Skive Kaserne den 28. september 1995 nedbrændte ca. halvdelen – omfattende cafeteria, undervisningsfaciliteter samt opholdslokaler – af den ca. 13.700 m² store centerbygning. Det ødelagte areal svarer til ca. 10 pct. af kasernens samlede etageareal.

På baggrund af en umiddelbar besigtigelse af skaderne har Forsvarets Bygningstjeneste anslået udgiften til en retablering af centerbygningen til ca. 70–80 mio. kr. Beløbet kan dog først nøjere præciseres, når der er udarbejdet et egentligt projekt for genopbygningen.

Hvad angår finansieringen af en retablering, kan jeg henviser til finansloven for finansåret 1995, hvor det af § 12, Anmærkninger, fremgår, at forsvarsbudgettet korrigeres på forslag til tillægsbevillingslov for udgifter, der afholdes i henhold til statens selvforsikringsordning. En tilsvarende tekst er indeholdt i forslag til finanslov for finansåret 1996.

I arbejdsgrupperapporten af 31. marts 1995 vedrørende sammenlægning af de jyske artilleriregimenter anbefales, at Nørrejske Artilleriregiment og Sønderjyske Artilleriregiment sammenlægges og garnioneres på Skive Kaserne, hvortil også Hærens Artilleriskole anbefales flyttet. Anbefalingen bygger på, at det årlige nettoprovenu efter implementering ved Skiveløsningen vil være ca. 3,6 mio. kr. bedre end en tilsvarende sammenlægning på Varde Kaserne. Herudover er implementeringsomkostningerne i Skive beregnet til i givet fald at være ca. 140 mio. kr. mindre end i Varde.

Af samme arbejdsgrupperapport fremgår det bl.a., at der ved en sammenlægning af artilleriregimenterne på Skive Kaserne forudsættes etableret supplerende undervisningsfaciliteter. Såfremt der træffes en hurtig beslutning om sammenlægningen i Skive, vil de nødvendige undervisningsfaciliteter i givet fald kunne etableres samtidig med retableringen af centerbygningen, hvorved der såvel økonomisk som tidsmæssigt kan forventes opnået en mindre fordel.

Retableringen af centerbygningen antages ikke at ville medføre væsentlige forsinkelser i forhold til den i arbejdsgrupperapporten anførte tidsplan.

På baggrund af ovenstående forhold er det min vurdering, at der ikke er behov for at revurdere rapportens anbefalinger.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 4:

Forespørgsel til erhvervsministeren [om, hvilke initiativer regeringen vil tage for at motivere flere til at starte egen virksomhed, og hvad regeringen vil gøre, for at flere af de etablerede virksomheder overlever på længere sigt].
Af Pernille Sams (KF) og Pia Larsen (V) m.fl. (Forespørgslen anmeldt 11/10 95).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 5:

Forespørgsel til erhvervsministeren [om, hvad regeringen kan oplyse omkring opfølgningen på finanslovaftalen for 1995 med Det Konservative Folkeparti og Venstre om lettelse af de administrative byrder for de mindre og mellemstore virksomheder].

Af Pernille Sams (KF) og Pia Larsen (V) m.fl. (Forespørgslen anmeldt 11/10 95).